

Waarover de Kerk gezwegen heeft

Het was geen verrassing, dat verschillende reacties uit de lezerskring kwamen op de twee artikelen van Dr. J. Van Belle in "Christian Courier" over geboorte-regeling. Het eerste artikel was nog maar nauwelijks bij de abonnees gearriveerd, of wij kregen reeds brieven en telefonische commentaren.

Het was evenmin een verrassing, dat de reacties sterk uiteenlopend waren. Er zijn lezers, die hun dankbare instemming betuigen, maar er waren anderen, die milder of feller ontstemd waren. Wij behoeven op de uiting van instemming niet in te gaan. Degenen, die ontstemd zijn, geven ons echter aanleiding tot verdere gedachtenwisseling. Temeer, omdat sommigen menen, dat de redactie zulke artikelen niet had moeten opnemen. Het gaat er dus niet alleen om, of men het met Dr. Van Belle al dan niet eens is. Het gaat er tevens om, dat er lezers zijn, die menen, dat zulke artikelen niet in een blad als het onze thuis behoren.

Om enkele voorbeelden te noemen: er was een lezeres, die ons vroeg of het niet verstandig zou zijn geweest de artikelen niet in de krant te zetten, maar in een afzonderlijke brochure beschikbaar te stellen. Deze lezeres wil dus de waarde ervan niet ontkennen, maar had de distributie anders willen zien. Een andere lezeres schreef, dat als ons blad dergelijk "goddeloos en mens-onterend geschrift" en zulk een "vuil stuk" in het vervolg niet welgeert, zij het abonnement op ons blad niet verder wenst.

Er waren ook vier predikanten, die in een gezamenlijk schrijven Dr. Van Belle's artikelen "extremely misleading" noemen, "giving the reader the impression that the view stated is the accepted Christian position". Zij menen, dat de artikelen "lack Scriptural proof, and betray overtones of the humanistic approach to a very difficult problem." (Op dit laatste zouden wij al dadelijk willen reageren met de vraag, wat deze predikanten daar dan tegenover stellen. Wij erkennen volmondig het recht van deze predikanten om het niet met Dr. Van Belle eens te zijn. Maar niemand is er mee gediend als ons alleen maar verteld wordt hoe het niet moet, zonder er bij te zeggen hoe het wel moet.)

Wij willen voorop stellen, dat wij dankbaar zijn voor deze reacties. Er spreekt een goede bezorgdheid uit voor het welzijn van onze verhoudingen en voor het bewaren van de Christelijke stijl. Daar moeten wij waardeering voor hebben. Maar daar zijn wij natuurlijk niet mee uitgesproken.

Hoe men verder ook over het onderwerp of over het standpunt van de schrijfter denkt, haar komt de eer toe, dat zij het probleem van de geboorte-regeling openlijk heeft willen discussiëren in Christelijke zin. Daaraan is dringend behoefte. Veel te veel worden hedendaagse problemen doodgesweept in Christelijke kring. Veel te veel beperken wij ons door in negatieve zin bepaalde dingen af te keuren, zonder dat wij in positieve zin durven of kunnen zeggen hoe het moet. Daardoor worden de gelovigen zelf de oorzaak van het verwijt, dat Pierre Berton zo onbarmhartig de Christelijke kerk in de schoenen schuift. Het fatale in Berton's redenering is, dat hij wel zal vertellen hoe de kerk het doen moet — de kerk zelf zegt immers niets! — en dat in veler oog het nog aannemelijk is ook, wat deze man zegt. Wij willen er een staaltje van aanhalen. Berton zegt onder meer: "When Adam and Eve sinned, they suddenly realized that they were naked — as though there is something essentially wrong with nakedness — and they covered themselves. Why? Because in the eyes of the Church the human body is somehow sinful." *)

Let wel: "because", alsof dat de reden was dat Adam en Eva zich zochten te kleden.

In zulke termen wordt de Bijbel verdraaid en in zulke bewoordingen wordt verteld, wat het standpunt is van de Christelijke kerk

over het menselijk lichaam en over sex. Maar de kerk zwijgt of wordt nauwelijks gehoord.

Het Christelijk getuigen moet zich niet alleen richten tot het persoonlijk geloof (of ongeloof) van de individuele mens. Het Christelijk getuigen moet het Woord van God resoneren, en het Woord van God houdt zich wel degelijk bezig met brandende vraagstukken van de tijd. En onder die brandende vraagstukken neemt sex toch wel een grote plaats in.

Wat het onderwerp zelf betreft, namelijk de geboorte-regeling, kunnen wij ons er niet eenvoudig van af maken, door te zeggen, dat het contrabande is. Het bezwaar tegen geboorte-regeling is heel begrijpbaar, althans voor christenen heel goed begrijpbaar omdat ons altijd is voorgehouden dat wij in Gods bestel niet moeten ingrijpen. Er zijn echter velen, zeer velen die met dit probleem rondlopen en eigenlijk niet weten, hoe zij er mee aan moeten of waar zij de juiste voorlichting kunnen krijgen.

Als wij het nu eens van een andere kant mogen benaderen, dan denken wij aan kinderloze echtparen. Het was vroeger zo, dat een echtpaar, dat geen kinderen had, dit als hun lot moesten aanvaarden. Zij werden bemoedigd met de mededeling, dat er ook voor kinderloze echtparen een taak was in de wereld en dat zij daarom hun leven niet als een mislukking moesten beschouwen. Niet in alle, maar toch in vele gevallen is dit nu anders. De medische wetenschap komt thans deze mensen te hulp en het is geen zeldzaamheid meer, als mensen, die eerst meenden geen kinderen te zullen krijgen, thans verblijd worden met de geboorte van gezonde kinderen, dank zij de hulp die hen van medische zijde wordt geboden. Wij hebben nog nooit een bezwaar uit Christelijke kring daartegen gehoord. Wij hebben nimmer vernomen dat iemand dit "vuil" of "humanistisch" vond. De mensen van vroeger zouden wellicht gezegd hebben, dat dit een eigenmachtig ingrijpen was in de leiding Gods in het leven van dergelijke mensen. De Bijbel spreekt ervan, dat de Here sommige vrouwen "toegesloten" had. Denk bijvoorbeeld aan Rachel (Gen. 30:2) of aan Hanna (1 Sam. 1:5). Nu zeggen wij, dat wij dankbaar uit Gods hand aanvaarden, wat de medische wetenschap voor kinderloze echtparen kan bewerkstelligen.

Hiermede is natuurlijk het probleem nog niet opgelost. Maar het is wel een punt, dat stevast over het hoofd wordt gezien, wanneer wij spreken over geboorte-regeling. In bepaalde zin is dit niet zo goed geboorte-regeling, maar niemand bestrijdt het.

Wij moeten daarom wel voorzichtig zijn om met één streek van de pen een standpunt als humanistisch of zelfs "vuil" te bestempelen. Wat wij moeten doen is ernstig nadenken en biddend nadenken, dat de Heilige Geest ons het juiste inzicht wil geven, — en dat wij dan van dit inzicht getuigenis afleggen, in plaats van te zwijgen.

Of het dan wel in de krant mag?

Ter gelegenheid van de 26e verjaardag van H.K.H. Prinses Beatrix op 31 januari j.l. werden op kasteel "Drakensteyn" een aantal foto's gemaakt. Hierboven een foto van de jarige Prinses voor Haar boekenkast in de werkkamer. Zij houdt het programma van de Olympische Spelen in de hand.

Op bladzijde 4 plaatsen wij nog enkele andere opnamen.

(Foto ANP/G. Vander Werff)

Beelden van en uit NEDERLAND ☆ Mannen in hun tijd

't Was in een der meest kritieke perioden van de oorlogsjaren. De Nederlandse minister-president, wiens slappe leiding tijdens de oorlogsdagen in mei 1940 al een ramp betekende, had zijn post verlaten en was tegen zijn belofte in, naar het bezette Nederland teruggekeerd.

Prof. Mr. P. S. Gerbrandy volgde hem op.

Hij liet zich aandienen bij Churchill, Engeland's oorlogsleider en de man naar wiens stem een ieder in de vrije wereld luisterde. Niet al te vertrouwd met de Engelse taal begroette Gerbrandy bij zijn binnentreden de Britse minister-president met "Goodbye, your Excellency!" Een glimlach speelde over het gezicht van de grand old man en zijn blik richtte op de kleine Fries, die voor hem stond, zei hij bij zijn neus langs: "Are you going home too?"

Gerbrandy ging niet voordat de capitulatie een feit was en ook zijn ietwat nasale hoge stem was voor de Nederlanders, die het voorrecht hadden om over een geheime zender te kunnen luisteren, even inspirerend als die van Churchill voor de vrije wereld.

Beide mannen zijn tot hun volken verzameld en het is merkwaardig op te merken, hoe de omstandigheden er toe leidden, dat bepaalde figuren op de voorgrond treden. Zonder een tweede wereldoorlog zou Churchill zijn geweest een van de zeker zeer bekwaame, maar evenveel grillige figuren in de rij der Britse staatslieden en Gerbrandy de typische, eigenzinnige politicus, die graag tegen de draad in ging. Hun karaktereigenschappen maakten hen tot de onverwachte leiders, die volhielden op hoop tegen hoop en wier moed, durf en verbeeldingskracht inspireerden tot doornetten, ook dan als de toestand reddeloos scheen.

D.F. President Roosevelt had bij de

verkiezing in 1940 nog aan de Amerikaanse moeders beloofd, dat hun zonen het slagveld niet zouden betreden. Doch Japan's verraderlijke aanval op Pearl Harbor trok een streep door deze belofte. En deze afschuwelijke daad kwam net op tijd om Hitler's aarzeling ten aanzien van een invasie van Engeland in onzekerheid om te zetten.

Reeds in 1942 kon men uit Goebbels weekblad de twijfel proeven aan een Duitse overwinning en zonder Amerika's geweldige machtsontplooiing zou Engeland wellicht staande zijn gebleven, doch zou van een bevrijding van Europa geen sprake zijn geweest en evenmin een halt zijn toegevoerd aan de Japanse penetratie in de Stille Oceaan.

Maar het blijft de onsterfelijke verdienste van Churchill dat hij, juist in die periode tussen mei 1940 en 7 februari 1941, van geen wijken wist en volhield waar een ieder ander wankelde.

Het Nederlandse parlement maakt daarvan in zijn telegram van rouwbeklag melding.

In hem, zo is gezegd, heeft de geschiedenis gestalte gekregen. Het is de Goddelijke soevereiniteit, die in de bangste nood, dergelijke mannen doet opstaan, hun mischansen niet eens zulke nobele karakters staalt en hun in staat stelt het wereldgebeuren zo te leiden, dat de tirannie en de demonie worden bedwongen.

Groen van Prinsterer: "Er staat geschreven en er is geschied!" krijgt in het licht van de herinnering aan de bange jaren, waartoe Churchill's heengaan opriep, toch wel een bijzonder accent.

Bij Churchill's dood, bijna twintig jaar na de overwinning, valt de schaduw over de ontwikkeling van de vrije wereld en ook over Engeland. Wie de prachtige rede van de tegenwoordige premier Harold Wilson op de t.v. zag en

hoorde, werd getroffen door de stijfvolle en waardige herdenking. Zijn beide conservatieve voorgangers vielen hierbij een weinig op de achtergrond.

Doch wie enige kennis van de gang van zaken op de Britse eilanden na de vrede heeft en de artikelen van Prof. Dr. G. Th. Rothuizen over de nieuwe moraal in Engeland, gepubliceerd in het Gereformeerd Weekblad, las, is er zich van bewust, dat het winnen van een oorlog nog niet inhoudt het winnen van de vrede.

De arbeidsproductiviteit stond de eerste jaren na de beëindiging van de oorlog in Engeland op een laag peil, gezinsvorming stuitte bij de in het burgerleven teruggekeerde soldaten op onwil, het zedelijk leven scheen in zijn wortels te zijn aangetast.

Terwijl in Europa op het vasteland zich een continentale politiek ontwikkelde en onder leiding van Frankrijk Engeland's toetreding tot de Europese Economische Gemeenschap uit politieke overwegingen verhinderd werd, worstelde het eens zo machtige Britse Imperium om de Commonwealth nog zo'n beetje bij elkaar te houden en liep de tegenactie in de z.g. vrijhandelslanden (Engeland plus de Scandinavische landen, Zwitserland en Oostenrijk) op niets uit.

Nederland heeft ten aanzien van zijn bevrijding veel aan Engeland te danken. Dit mag nooit worden vergeten, al heeft Montgomery duidelijk doen zien, dat de nood van het Nederlandse volk hem weinig ter harte ging en zijn het vooral de Canadezen geweest, die zich met grote doorzetting en grote offers hebben ingezet voor de liberalisatie van ons land.

Doch na de beëindiging van de oorlog herinnerde de Britse politiek menigmaal aan die van de 17de eeuw. Het was vooral Engeland, die een redelijke afwikkeling van de koloniale politiek ten opzichte van Indonesië welbewust dwarsboemde. Het spreekt boekdelen, dat zijn eigen troepen in Maleisië thans beschoten worden met wapens, door Engeland aan Soekarno geleverd.

Er is van Churchill gezegd, dat hij een meer geschikte Regerings-

(Vervolg op pag. 5)

*) Weekend Magazine No. 4, 1965.

Ouders en Kinderen

door ADRIAAN PEETOOM, B.A.

③

We hebben ons in de laatste twee artikelen bezig gehouden met de druk die de samenleving uitoefent, om het gezag over kinderen te verzwakken en de opvoeding maar aan experts over te laten.

Ik wil hier nog een artikel aan wijden, voor we in volgende artikelen beginnen met te onderzoeken hoe ouders in de opvoeding van hun kinderen het doodgevaarlijke vacuum kunnen vermijden.

In begin januari had ik het voorrecht een toespraak te mogen houden voor de P.T.A. (Parent-Teachers Association) van de St. Stanislaus Roomse school in Sault Ste. Marie. Volgens de jongste statistieken heeft Sault Ste. Marie het op twee na hoogste gemiddelde inkomen in Canada, na Edmonton en Calgary. Een rijke stad dus. De St. Stanislaus school is gelegen in een arm gedeelte van Sault Ste. Marie. Een derde van de gezinnen waarvan kinderen op deze school gaan, leeft in voortdurende armoede. Dit is een haast onbegrijpelijke situatie. Vóór m'n toespraak vond ik uit dat geen der aanwezige ouders in Canada geboren was. Mij werd dan ook een Italiaanse tolk aangeboden. In een gesprek met het hoofd van de school, een non, vond ik ook uit, dat de onderwijzers vaak merken dat verschillende kinderen in een dag of wat niet gegeten hebben, of onvoldoende kleding bezitten voor temperaturen die in de winter tot 35 onder nul dalen.

In die situatie zijn onderwijzers dan die onderwijzers ook niet gezin over te nemen, en acties voor voedsel, kleding en medicijnen zijn hun voortdurende zorg.

Nu zullen wij allen mee-voelen met deze situatie. We zullen het dan die onderwijzers ook niet kwalijk nemen dat ze doen wat ze kunnen; het is toe te juichen dat zij zich geroepen weten die nood te lenigen.

Voor we nu zeggen: dit is een uitzonderlijke situatie, die om bij-

zondere antwoorden vraagt, wil ik nog een stap verder gaan.

In "normale" scholen hebben onderwijzers niet zo zeer te maken met problemen van ondervoeding, en gebrek aan kleding. Maar haast elke onderwijzer zit vol met bewijzen van de geestelijke verwaarlozing van z'n leerlingen. Ik heb in vorige artikelen al genoeg voorbeelden aangehaald. En is het nu zo wonderlijk dat onderwijzers zich geroepen voelen die geestelijke nood te lenigen? De meest voor de hand liggende consequentie van deze geestelijke verwaarlozing is het gebrek aan ontzag dat kinderen hebben voor hun meesters. Het resultaat is dan ook een discipline probleem in de klas. Al reageert de onderwijzer niet uit een algemene zorg voor het geestelijk welzijn van z'n leerlingen, hij kan alleen goed onderwijzen als er een minimaal aan discipline problemen zijn in de klas. Hij moet dus optreden, en in feite een taak op zich nemen die uiteindelijk zijn taak niet is.

Stel nu voor dat het discipline probleem opgelost is, en dus een conditie bestaat waar onderwijzen kan plaats vinden. Is het zo wonderlijk dat een onderwijzer zich ook gaat bemoeien met de oorzaken voor gebrek aan ontzag en dus andere taken van thuis overneemt? We mogen toch verwachten dat goede onderwijzers niet in de eerste plaats geïnteresseerd zijn in goede resultaten op examens. Veel resultaat van onderwijs is immers niet te meten met examens? Hoe kan iemand precies, en meetbaar, uitdrukken waarom een zeker boek een mooi boek is?

Moeten onderwijzers dan deze taak maar laten voorbijgaan, juist omdat ideaal gesproken het hun taak niet is?

Ik geloof het niet. Een kalf wordt uit de put gehaald, ook al valt het daarin op zondag. In Israël werd familiebezit teruggegeven elke 50 jaar, ook al was incompetentie de oorzaak van het verlies van dit bezit. De barmhar-

tige Samaritaan vroeg zich niet af hoe z'n hulp aan de beroofde man te verdedigen: hij hielp.

Daarom is die drang om meer en meer taken van het gezin maar aan experts over te laten een verschrikkelijke aanklacht tegen ouders. De school is niet de schuldige, de ouders zijn de schuldigen. Een maatschappelijk werker, verbonden aan het jeugd-gerechtschap in Toronto geeft het zo weer: "For every juvenile delinquent I have to deal with 2 parent delinquents."

Nu gaan de onderwijs experts niet vrij uit. Het is duidelijk dat van de nood een deugd gemaakt is. Uit de nood van de slappe en ongeïnteresseerde gezinnen is het zo makkelijk een deugd te maken van de superioriteit van juiste theorieën. De richting (filosofie) van onderwijs, die door gebrek aan belangstelling niet door ouders geformuleerd wordt, wordt dan door onderwijs-experts geformuleerd. Zodra dat proces eenmaal onderweg is, wordt deze filosofie beheerst niet door wat de Schrift openbaart over opvoeding en onderwijs, maar door wat onder controleerbare laboratorium condities te voorschijn komt als technisch juist. Zoals dan ook altijd, is wat begon als zuiver technisch inzicht verheven tot Wijsheid.

Eén voorbeeld is genoeg. Veel studie is gemaakt van kinderen die door een of andere oorzaak (ik laat het aan U over deze oorzaak aan te wijzen) "emotionally disturbed" zijn geworden. Vorige week hoorde ik van een 7-jarig jongetje, dat op tranquilizers leeft.

Nu heeft men uitgevonden dat deze kinderen meestal leven zonder enig onderscheid tussen goed en kwaad. Doordat de wereld waarin zij leven geen scherpe onderscheiding toont tussen goed en kwaad, en hun eigen goed en kwaad noch belooft, noch bestraft wordt op een manier die houvast geeft, verliezen ze alle besef van goed en kwaad. Ze reageren dan ook meestal uit een drang om ten koste van alles aandacht voor zich zelf op te eisen. Straf helpt niet om dit te beteugelen. Integendeel, straf is juist bewijs van aandacht, waarom zij zo zitten te dwingen. U zult begrijpen dat deze kinderen geestelijk ziek zijn. De eerste taak van hun opvoeders is dan ook de symptomen van deze ziekte te onderdrukken, zodat ze tenminste hun plaats in scholen kunnen innemen, zonder problemen te veroorzaken voor hun klasgenoten.

Maar nu komt het. De grootste zorg voor de experts is niet het gebrek aan onderscheid tussen goed en kwaad in die kinderen. Hun zorg is dat dit gebrek aan inzicht schuldGEVOELENS oplevert. Als men dan ook die schuldGEVOELENS kan onderdrukken, kan men die kinderen genezen noemen. In andere woorden, de experts slagen er in morele overwegingen te verdringen in technische oplossingen.

U begrijpt hoe dit strijdt met de Schrift. Al geven we toe, dat deskundig advies broodnodig is, de Schrift leert ons de zonde en schuld (niet schuldgevoelens) van de mens. Al geven we toe, dat deze kinderen een theologische verhandeling niet nodig hebben, het gaat er hierom in welke richting psychologen zoeken.

Ik hoop dat het U nu duidelijk is hoe de zonde ook onze gezinnen verbrokkelt en verteert. Het moeilijke is, dat door de doorwerking van de zonde in de praktijk zo vaak gekozen moet worden tussen oplossingen die geen van beide de merktekenen vertonen van een verstaan van de Schrift. Vaak moet getracht worden in scholen de ergste symptomen van kwaad te onderdrukken, zonder dat er een kans bestaat het werkelijke kwaad in de gezinnen te bestrijden.

Maar wat een verantwoordelijkheid ook voor ouders die hun roeping weten van God. De antithese wordt zo wel duidelijk. Het gaat er maar niet om dat onze christelijke scholen een vernisje hebben van christelijke terminologie en voor de rest vijandig staan tegenover wat er in de buitenwereld plaats vindt. Christelijke scholen zijn scholen, die bestaan doordat ouders TECHNISCH niet bekwaam zijn lezen, schrijven, rekenen, aardrijkskunde en andere vakken te onderwijzen.

In een volgend artikel hoop ik een begin te maken met de onderwijstaak van ouders.

Het Eerste Woordenboek voor Wetenschappelijk Atheïsme

Current Developments in the Eastern European Churches bericht dat in 1964 in Moskou een kort woordenboek voor wetenschappelijk atheïsme is verschenen, het eerste in zijn soort. Er is aan meegewerkt door 83 deskundigen van filosofische en atheïstische instellingen in de Sovjet Unie, Europa en Azië en van het Museum voor de Geschiedenis van de Godsdienst en het Atheïsme in Leningrad. Bij de samenstelling van het woordenboek werden enige moeilijkheden ondervonden. Er moest overeenstemming worden bereikt over de nauwkeurige toepassing van de hierbij betrokken terminologie. En er ontstonden nieuwe problemen ten gevolge van nieuwe richtingen die zich in het atheïsme vertonen en die in latere uitgaven van het woordenboek meer afdoende zullen moeten worden duidelijk gemaakt. Het woordenboek bevat definities voor 1.500 termen en uitdrukkingen. Current Developments laat dan een aantal van deze definities volgen, waarvan wij er in verband met de beschikbare ruimte helaas slechts enkele kunnen overnemen.

St. Augustinus

Door de Orthodoxe kerk "Sint" en door de Rooms Katholieke kerk "heilig" genoemd, is hij één van de "kerkvaders". Oorspronkelijk een heiden, bestudeerde hij de filosofie van de ouden, en aanvaardde de beginselen van het Stoïcisme en Neo-platonisme. In 387 werd hij christen, en na enkele jaren ouderling. Augustinus werd bisschop van Hippo en een heftig tegenstander van verschillende ketterijen (Manichaeïsme, Donatisme, Pelagianisme), die hij zonder genade trachtte uit te roeien (godsdienstige onverdraagzaamheid). Al die dogmatische en ethisch-religieuze geloven die de kerk niet erkende, werden als ketterijen beschouwd. Augustinus was groten-deels verantwoordelijk voor het feit dat de kerk het werktuig werd van de regerende klasse, het instrument voor de geestelijke slavernij van de massa's van het volk en de rechtvaardiging van hun exploitatie. Zijn geschriften hebben de fundamentalen gelegd voor het recht op persoonlijk bezit en sociale ongelijkheid... Zulke leerstellingen bracht Augustinus in tegenspraak met zijn eigen leer over de kerk als de enige macht ter zaligheid. Maar zij werden enigszins verzacht en het Katholieke dogma nam ze over. Tegelijkertijd legde Augustinus de nadruk op de belangrijkheid van de kerk, zelfs boven die van de Evangelien... Vóór de 13de eeuw werd het gezag van Augustinus erkend door alle Katholieke theologen, ofschoon sommige van zijn ideeën (Predestinatie, Communio Sanctorum) waren aanvaard door ketterse bewegingen die zich, van de 9de eeuw en later, tegenover de kerk stelden. De invloed van Augustinus zou zich later — door Thomas Aquinas — uitstrekken tot Luther, Calvin en de Jansenieten. Tegenwoordig gebruikt de R.K. kerk Heilige Augustinus om het reactionaire imperialisme, zijn uitbreiding en de onderdrukking die daarmee gepaard gaan, te rechtvaardigen.

De Antichrist

Volgens de christelijke leer is hij de tegenstander van Christus, die (zoals het boek Openbaringen verklaart) op aarde zal verschijnen kort voor de tweede komst van Christus en het einde der wereld, om oorlog te voeren tegen de christelijke kerk, waarbij hij uiteindelijk zal worden verslagen (dit is een aanpassing aan vroegere Joodse ideeën over de Messias en de Anti-Messias, versierd met oude christelijke fantasieën). Het (apocalyptische) beest 666 heeft men gezien in keizer Nero; later in de verschillende tegenstanders van de kerk; gedurende de Reformatie werd het omgedraaid en zou het de Paus betekenen; in Rusland in de 17de eeuw werd het vereenzelvigd met de schismatische Patriarch Nikon en later met Peter de Grote en ook met Napoleon. Ten tijde van de oktober-revolutie en gedurende de burgeroorlog werd de Sovjet-regering beschreven als de macht van de Antichrist, en fanatieke secten zoals de Jehova Getuigen, de Zevende Dags Adventisten, de Ware Orthodoxe Christenen, enz., beschouwen de Sovjet-regering nog als de Antichrist.

Het Leger des Heils

Dit is een internationale christelijke en filantropisch organisatie, samengesteld uit "soldaten", "officieren", "adjudanten", met aan het hoofd een "generaal" (William Booth, 1865) en met haar hoofdkwartier in Londen. Georganiseerd op militaire wijze, is haar doel christelijke vroomheid aan te moedigen, onafhankelijk van andere belijdenissen, en gods-

Gebed

Het gebed, waarin de gelovigen zich richten tot de bovennatuurlijke machten (geesten, goden, enz.) is uitgevonden door godsdienstige fantasieën met hun smeekbeden en klachten. Gebed is een intrinsiek deel van de christelijke eredienst en van religieuze erediensten in het algemeen. Het ontstond in primitieve, magische toverformules, gebaseerd op het geloof dat de bovennatuurlijke machten daardoor zouden kunnen worden beïnvloed. De gebeden van het Boeddhisme, het Jodendom, het Christendom en de Islam zijn in hoofdzaak niet te onderscheiden van deze eeuwenoude praktijk om de goden aan te roepen en bidden dit soort tovenarij te behouden. De bedienaren van al die godsdiensten die een wonderbare macht toeschrijven aan de beoefening van het gebed, handhaven dat de man van geloof gemeenschap met God kan hebben door het gebed, en Hem, de Eeuwige, de Alwetende, de Onveranderlijke, kan overhalen zijn mening te veranderen... Dat gebed zo iets is als een magisch tovermiddel, blijkt uit het feit dat vele godsdiensten bidden in een taal die niet algemeen gebruikt wordt (het oude Hebreeuws, Latijn, Slavisch, enz.). Ritueel en liturgie spelen een grote rol in alle godsdiensten. De geestelijkheid leert dat de macht van het gebed toeneemt in evenredigheid met de herhalend ervan (mechanische gebedshulpmiddelen zijn daar dikwijls het gevolg van).

De Nationale Raad van Christelijke Kerken in de Verenigde Staten (NCCC)

Een vereniging van Protestantse kerken gesticht in de Verenigde Staten in 1908, die in 1940 bepaalde orthodoxe groepen in Amerika als lid toeliet. De NCCC in de Verenigde Staten is een vereniging van kerkelijke organisaties die meer dan 40 miljoen leden tellen. Onder de leiders van deze Raad van Kerken bevinden zich reactionaire politici, zoals Senator Charles Taft, de uitgever Henry Luce, en voorheen John Foster Dulles. Zij geven leiding aan de politieke activiteiten van de Raad. Naast deze Raad bestaat binnen het Amerikaanse Protestantisme de zelfs nog meer reactionaire fundamentalistische Amerikaanse Raad van Christelijke Kerken in de Verenigde Staten (de McIntire-groep).

Fundamentalisme

Op het terrein van de sociale betrekkingen geven de fundamentalisten (die in 1910-1912 hun actie begonnen) hun onvoorwaardelijke steun aan het kapitalisme. Het hoofd van de Amerikaanse fundamentalisten, McIntire, beschrijft het kapitalisme als de meest christelijke van de maatschappijvormen. Een voortdurende strijdkeet van de fundamentalisten in hun veldtocht is de beschuldiging gericht tot hun concurrenten (de Nationale Raad) dat deze "kapituleert voor het communisme". Als de Wereldraad van Kerken zijn zwakte en onbekwame kritiek uit op bepaalde aspecten van het kapitalisme, en zijn vage ideeën over de wenselijkheid van sociale hervormingen naar voren brengt, beschuldigen de fundamentalisten de Wereldraad van "het omhelzen van communistische beginselen". In hun steun aan een militant Protestantisme zijn de fundamentalisten tegenstanders van iedere toenadering tussen Protestantse, Orthodoxe en Katholieke kerken. Er is ook een internationale fundamentalistische organisatie. (ICN)

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Reva. J. Geusebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: \$5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

Big Savings on Furniture

FLOOR MODELS FROM THE
TORONTO FURNITURE SHOW
NEWEST STYLES AND COVERINGS
2 PIECE CHESTERFIELD SUITES
(four seaters) from \$149.—

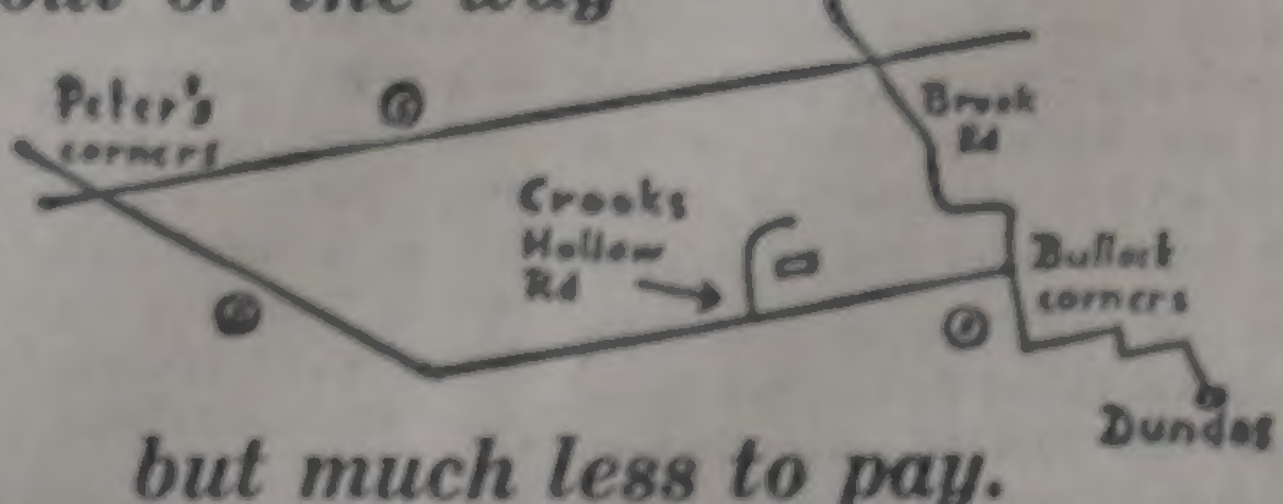
Visit Maple Leaf Warehouse
Showroom

Crooks Hollow Road
(near West Flamboro)

OPEN 5 NIGHTS A WEEK 7—9 P.M.
DAILY 2—6 P.M.

Maple Leaf Factory Sales

Little out of the way

but much less to pay.

The Christian Reformed Church Co-operative Medical & Hospital Society

Organized in 1950.

Insures all persons of Dutch extraction and of Protestant persuasion in the Province of Ontario.

PLAN A: Surgical Costs

Family premium, all children under 18 included
\$34.00 per year.
Single premium \$14.00 per year.

PLAN B: Hospital Visits and Diagnostic X-Rays

Family premium, all children under 18 included
\$12.00 per year.
Single premium \$6.00 per year.

All benefits are according to the fees listed in the "Schedule of Fees 1962" as approved by the Ontario Medical Association, with a maximum of \$500.00 per case per year.

Ask for complete information.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 - HAMILTON, ONT.

Please send us by return mail the information about your Insurance Plans.

Name:

Address:

WAT WIL SJALOOM EIGENLIJK?

door John Knight.

"Sjaloom" heeft haar eerste verjaardag gevierd. Iedere maand verschijnt zij om Nederland op de hoogte te stellen wat er leeft onder de jongeren die Christelijke eenheid belijden en beleven.

"Sjaloom" is het officiële maandblad van de Sjaloombeweging, die geleid wordt door de Sjaloom-groep, een min of meer exclusieve groep van vijf-en-twintig vertegenwoordigers van verschillende kerken, waaronder Gereformeerden, Hervormden en Rooms-Katholieken. Dit is op zichzelf iets waar wij, oud-Nederlanders die hier al verschillende jaren wonen, ons over verwonderen. Dat protestanten samenwerken is begrijpelijk, maar Rooms?

Als wij ons gaan verdiepen in de activiteiten van de Sjaloombeweging stijgt onze verwondering: stel je voor! Een pater en een protestantse predikant (een Calvinistische nog wel) die samenwerken aan een artikel dat voor heel kerkelijk Nederland bestemd is. Verenigingsavonden (in Den Haag iedere woensdag) voor pastoren en dominees. Liefde-maaltijden door het gehele land georganiseerd voor iedereen die belijdt Christen te zijn. Soms wordt, symbolisch, brood en vis gegeten. Rooms-Katholieken en Protestanten werken samen om buitenkerkelijken binnen te halen. Het is alsof er nooit een Reformatie is geweest?

Is dit iets nieuws? Niet helemaal. Er zijn altijd wel bewegingen geweest die samenwerking zochten en die het Nederlandse kerkvolk voorhieldden dat eenheid noodzakelijk was. In 1948 was er al een geschrift van de Stichting "Kerk en Wereld" waarin een radicaal plan voor de ontkenning van het Nederlandse volk werd gezocht.

"Ons volk is in haar grondslagen ondermijnd. Wij roepen dringend om een terugkeer van ons volksleven in al zijn geledingen onder het zegenrijke gezag van Jezus Christus."

De "antithese" zou ernstige belemmeringen opleveren in het uitvoeren van het zendingsbevel, volgens Kerk en Wereld. Na de tweede wereldoorlog moest het anders worden: geen splintergroepjes, geen aparte Christelijke organisaties, maar EENHEID.

Wij hebben sinds die jaren gehoord van de "achtien", van officiële Synodebesluiten die Oekumenische samenwerking aanbevelen. En in onze kranten en tijdschriften hebben wij gelezen hoe, vooral in de laatste jaren, de Rooms-Katholieken ook in de richting van de dwalende broeders zijn gaan kijken. Overal is het oekumene wat de klok slaat. Nog nooit hebben wij elkaar zo goed begrepen. Wij gaan de goede richting uit!

En hier zetten wij nu een vraagteken. Hoe wij ook over de universele Kerk denken en hoe nobel het streven ook is om eenheid te zoeken, er zijn bewegingen waar wij niet aan mee kunnen doen. In hun jeugdig (?) enthousiasme is de Sjaloom-beweging te ver gegaan. Nu zijn er sentimentele overwe-

gingen die me het niet gemakkelijker maken om tegen deze beweging in de pen te klimmen. De eerste voorzitter van de Sjaloom-groep is een klagenoot van me geweest op een van de Christelijke scholen in Delft, wij waren lid van dezelfde knapen- en jongelingsvereniging, hebben samen gekampeerd en als jongelui in dezelfde parochie gingen wij samen naar dezelfde katechisatie. Zijn vader, een bekende jeugdleider, was een van de meest invloedrijke personen, die ik ontmoet heb.

Een jaar geleden kreeg ik een brief van de Sjaloom voorzitter, die typisch Sjaloom-achtig beëindigde met een "Groot alle heiligen daar van me." Een apostelgroet, die vandaag wel wat vreemd aan doet. En dit typeert de hele Sjaloom beweging: Het is vreemd. Net zo vreemd als de Pinksterbeweging die in Nederland de laatste jaren zo hard gegroeid is.

Sjaloom, een Joodse groet die vrede betekent, zoekt naar eenheid, naar een positief geloofsleven dat de handen uit de mouwen steekt om de naaste (wie die naaste ook mag zijn) te helpen. Hierin kunnen wij haar steunen. Hulp aan ondervoede mensen, het opknappen van een krot in een achterbuurt, het bijna uitbundige blij zijn om dit in de naam van de Koning te doen. Dit is iets waar wij niet alleen achter kunnen staan maar iets om jaloers van te worden.

Maar om dit programma aan de man te brengen wordt alle traditie overboord gegooid. Er zijn geen verschillen meer tussen de kerkelijke gemeenschappen. De Christelijke organisatie wordt uitgelachen als iets dat niet meer thuis hoort in 1965. Tussen de lijnen door lees je dat Sjaloom een protestgroep is gaan worden. Hier is een bloemlezing uit een van de meest populaire rubrieken in het maandblad Sjaloom:

ENCYCLOPEDIERTJES

Afrika Zwart werelddeel; erg druk en rumoerig; alleen in het uiterste zuiden uitgesproken christelijk, voor de rest algemeen heidens.

Agape (liefdesmaal) Onder 't eten er niet op letten of iemand gereformeerd of katholiek of hervormd of wat anders is. Gewoon dooreten ook als blijkt dat je buurman niets is.

Avondmaal Zelfde als agape, maar dan anders; geen maal, niet 's avonds.

Afval Afvallig van het geloof: heel erg, mag helemaal niet. Niet doen.

Ambt Christelijke instelling waardoor het gemeenschappelijk avondmaal onmogelijk is.

Anti-Revolutionair Een christen-nederlander die voor koningin en het vaderland is.

Beginnel Een kwestie van uitdragen.

Bijbel Boek waaruit theologen graag citeren ter staving van hun meningen; wordt vooral in kerken gelezen.
Catechisatie Bekende oorzaak van onkerkelijkheid.
Christelijk Zie onder bonden en verenigingen, blz. 17-211 en blz. 806-1286.

Dit moet voor humor doorgaan. Een "humor" die gezien de reacties in de Nederlandse kerkelijke pers niet erg op prijs gesteld wordt. Ondertussen groeit de beweging in Nederland en België. De Protestantse en Rooms-Katholieke jongeren die zich hierbij aansluiten schijnen niet genoeg te kunnen krijgen van de vaatbesloten pogingen om alles wat traditioneel is, belachelijk te maken. Het apostolaat, aawoensdag, absolute, kardinaal Bea en andere R.K. begrippen krijgen het ook te verduren.

Het is alsof er een nieuw element in kerkelijk Nederland is verschenen: een steeds groter wordende groep van jongeren uit allerlei kerkelijke richtingen die gezamenlijk de kerken waarin zij opgegroeid zijn en de bewegingen die door Christenen in de naam

van hun Koning begonnen zijn, openlijk uitlachen!
Volgens bij een beweging die getuigt dat er veel zijn die menen volwassen en mondig te zijn, maar die de kinderschoenen nog niet zijn ontgroeid. Lui, die we niet anders kunnen typeren dan kinderachtig.

Er worden nobele dingen gedaan door de Sjaloom-beweging, echter alleen met christelijk aktivisme (met een kleine c) komen ze er nooit, als er geen beter basis gezocht en gevonden wordt. Maar ik ben bang dat deze basis niet gevonden wordt zolang alles, dat de kerk in haar eeuwenlang bestaan gedaan heeft, overboord gezet wordt. Ook al hechten wij niet de waarde aan kerkelijke traditie die de Rooms-Katholieken kennen, mogen wij niet radikaal en revolutionair breken met wat Christenen, geïnspireerd en gezegend door de Heilige Geest, door de eeuwen heen gebouwd hebben. En dit geldt niet alleen de rijke Kerkgeschiedenis, maar ook de Christelijke organisaties.

Sjaloom betekent vrede.
De Sjaloombeweging kan alleen maar tweedracht teweeg brengen.

DUBBEL EFFECT

De naoorlogse emigratie heeft tot een enorme verhoging van het postverkeer met landen als Canada en Australië geleid.

En voort zwol de stroom van bezoekers vice versa aan.

De kelners in de Canadese treinen b.v. hebben al enige Nederlandse uitdrukkingen geleerd, om het menu aan de reizigers duidelijk te maken.

Want zelfs na een verblijf van een half jaar of langer valt het velen, die hun kinderen hebben bezocht, nog moeilijk om zich verstaanbaar te maken. De woorden leren gaat nog, maar ze te spreken is een opgave.

Vanwege de kerken, stichtingen en comités is er voor de Nederlandse emigranten in de afgelopen jaren heel veel gedaan. Helaas schijnt door de insinking van de emigratie uit Nederland de moed er een beetje uit te zijn, ten onrechte.

De cijfers, boven genoemd, wijzen een opgaande lijn aan. Doch er is een taak ten aanzien van ouders en familieleden, die op reis naar hun kinderen en verwanten gaan.

Die, wij erkennen het graag, allereerst in Nederland ligt. Verschillende organisaties zijn daarmee bezig. Ook de Sectie "Ouders van Emigranten", deel van de Christelijke Emigratie Centrale.

Doch wat nodig blijft, is een betere coördinatie tussen hier en de ontvangende landen.

De reizen van de ouders lopen nu soms op een teleurstelling uit. Dat is niet nodig, mits de voorlichting en de "begeleiding" goed zijn, mits ook de kinderen in de immigratielanden hun medewerking verlenen.

In Nederland moet de ouders een voorlichting worden gegeven, die veel meer inhoudt dan alleen de reisroute.

Zij moeten iets verstaan van de omstandigheden, waaronder hun

kinderen leven en werken en daarom moeten ze hun bezoek niet te lang rekken; zij moeten een ander van het land weten voor ze vertrekken, klimaat, gewoonten, arbeids- en zakenmilieu enz.; zij dienen enig begrip te hebben van de emigratie-spirit, opdat ze hun kinderen niet ontmoedigen; zij behoren voorzichtig te zijn in hun oordeel.

Dit rijtje kan men nog met vele goede raadgevingen aanvullen.

Doch ook de kinderen kunnen van hun kant heel veel doen. Nog is eerlijkheid in hun brieven, goede wil in het verdragen van ouderen, inspanning om hun ouders ook iets te laten zien van de nieuwe wereld, waarin zij leven, hun terug te laten gaan met een herinnering aan een mooie tijd. In de voorlichting, de reisleiding, de opvang, het verblijf en de terugkeer pleiten wij voor meer samenwerking. De Sectie "Ouders van Emigranten" is daartoe bereid en gereed. Laten de comités in Canada, Australië, Nieuw-Zeeland, Zuid-Afrika, Amerika en waar ook maar, mede hun hand uitsteken en het resultaat zal twee-voudig zijn:

- 1e. dankbaarheid bij ouders en kinderen (familieleden) en
- 2e. een gunstige beïnvloeding van het emigratie-klimaat.

Cn.

Uit: "Emigratiekoerier".

P. De Haan & Zonen

AUTOHANDEL, REPARATIE, SERVICE & BENZINE
FINA STATION
1590 MAIN ST. W.
Hamilton
JA 9-7944
of
FU 3-7380
Zondags gesloten

Voordelige groepsreizen van KOOPS TRAVEL SERVICE LTD. van en naar Nederland.

Van Nederland per boot: 19 april, terug 11 september, vanaf \$336.00 retour. Mevr. C. Kibbius tourleider tot Burlington.

Wij halen Uw ouders uit Nederland per vliegtuig op 29 april. 21-daags retour \$386.90 tot Toronto. Zes maanden retour of langer \$483.70. Mr. G. Van Schepen tourleider tot Toronto.

Van Canada naar Nederland per boot: 31 april, terug op 19 juni vanaf \$336.00 retour. 25% korting inclusief.

In het 21-daags retour seizoen per vliegtuig nog plaatsen beschikbaar voor de meeste vluchten \$386.90 retour Toronto.

Voor verdere inlichtingen of een bezoek bij U thuis telefeoner of schrijf naar

Koops Travel Service Ltd.

Het grootste Nederlandse Reisbureau in Canada
543 BRANT STREET — BURLINGTON, ONTARIO
Open donderdags en vrijdags tot 9 uur, zaterdag tot 6 uur.
TEL. BURLINGTON: NE 4-1813
Voor speedgevalen dag en nacht bereikbaar

Philips Recordings

SACRED — CLASSICAL — SEMI-CLASSICAL — POPULAR
SEE YOUR LOCAL DEALER OR THE IMPORTER FOR CANADA:

SPEELMAN'S BOOKHOUSE

10 GOLFDOWN DRIVE, REXDALE, ONT. — PHONE 741-6563

VAAR NAAR HOLLAND

VIA DE "GULDEN ROUTE" VAN DE GREEK LINE

QSS
ARKADIA
20,650 ton • 19 knopen
NAAR AMSTERDAM
VOOR ZO WEINIG ALS

\$191*

*Touristenklasse
Voordelig Seizoen
Halve Rondreis

COB • LE HAVRE
LONDEN • BREMERHAVEN

GA NAAR UW REISBUREAU

GREEK LINE

U vindt meer gastvrijheid, meer comfort, meer heerlijk eten en meer vrolijkheid op de "Gulden Route" van de Greek Line. De aantrekkelijke "Arkadia" heeft ruime accommodaties, 14 publieke zalen, het grootste overdekte zwembad ter zee, en natuurlijk de voortreffelijke "Gulden Route" bediening. Reserveer nu... profiteer van de Voordelig Seizoen prijzen.*

VANUIT MONTREAL: 30 April*, 12 Juni, 3 Juli, 11 Aug., 1 Sept., 22 Sept.*

"Gulden Route" naar de MIDDELLANDSE ZEE

New York • Portugal • Italië • Sicilië
Griekenland, Cyprus, Israël

THE OLYMPIA 23,000 ton
Nieuw vlaggenschip van de Greek Line

THE QUEEN ANNA MARIA
25,000 ton • Afrekenen om de 14 dagen
Luchthavens • Gestabiliseerd

89 King Street East, Toronto
400 Craig Street West, Montreal
470 Granville Street, Vancouver

H. KREEFT, C.A.

CHARTERED
ACCOUNTANT
•
LICENSED MUNICIPAL
AUDITOR
•
968 EXMOUTH STREET
SARNIA, ONT.
ED 7-8559

For all your books, Bibles,
Sunday School and Church
supplies, records, etc.

Chr. Book Centre
ANTON LAMMERS
28 Longwood Road N., Hamilton, Ontario
JA 2-1234

DUXBURY TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-
America Line, Europe-Canada
Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

veel groente - weinig water

Heleman & Dros
Hoogeveen - Holland

Imp: HOLTZHEUSER BROS.

Toronto - Edmonton - Vancouver

EXPERT WATCH and
CLOCK REPAIRS

for
Brampton and surroundings

Harry Wierenga

Certified Watchmaker
14 Stavelly Cres.
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

WIE ZIJN DOEL NOG NIET BEREIKT HEEFT...

come maar naar

BRAMPTON,

de stad van de toekomst!

Er wordt hier goed verdiend, er is werk voor iedereen...
en Frank Harkema helpt iedereen
met werk, huizen kopen 'of huren.

Schrijf: F. HARKEMA, Vertegenwoordiger,
voor H. S. Hare Ltd., Realtor
134 Queen Street East, Brampton, Ontario.

Agio Sigaren zijn beter

Agio Garant \$1.60 per 10

EEN HEERLIJKE SIGAAR

P. J. SCHOLTENS IMPORTS

P.O. Box 507
Waterdown, Ont.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by
J. Vander Wal

- TRUCK LEASING
- TRACTORS AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

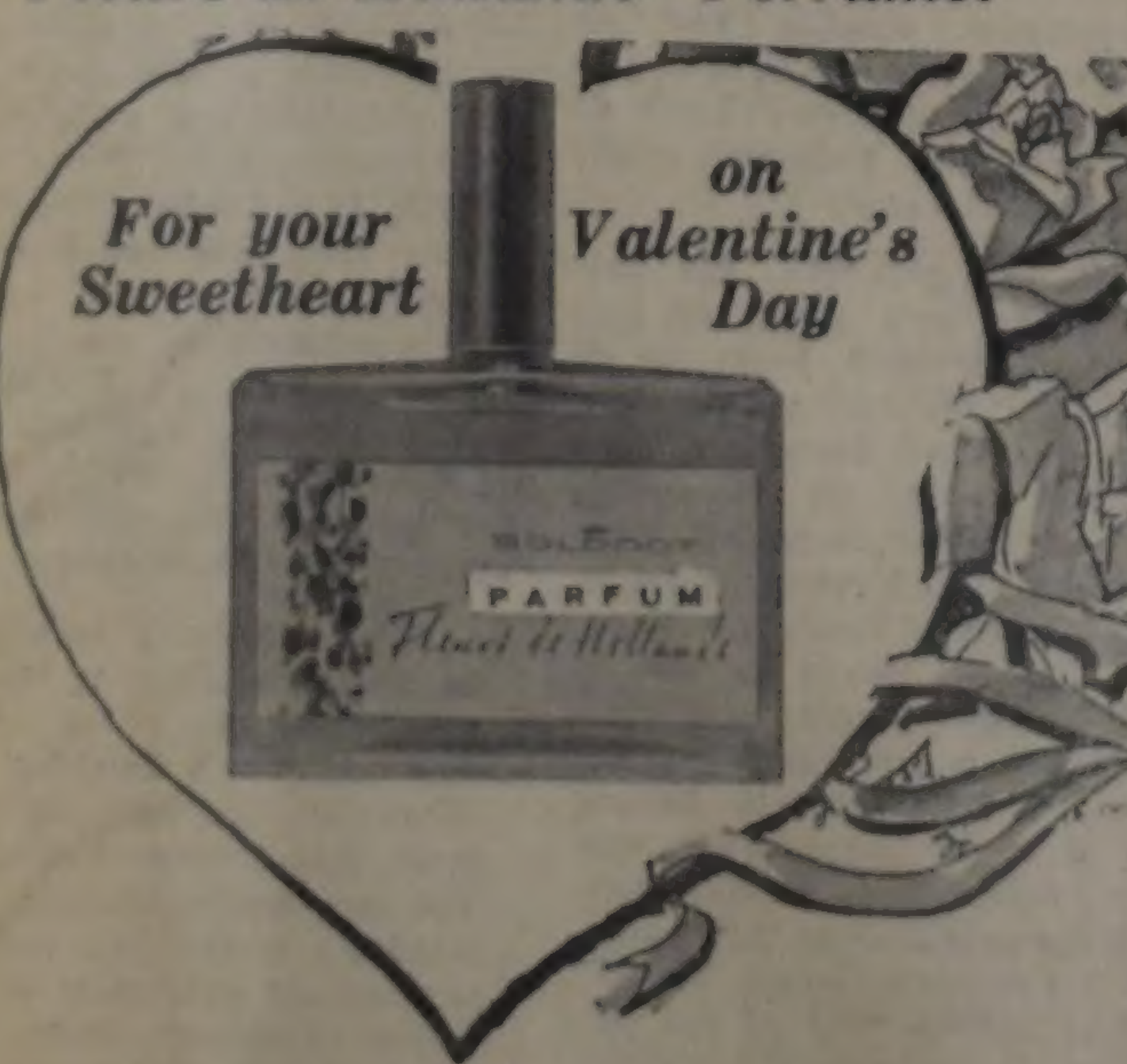
223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

Note Gentlemen:

Sunday, February 14, Valentine's Day

A major occasion for all sweethearts. What could be a more appropriate remembrance than a floral bouquet — captured for long-lasting pleasure in a flacon of precious

"Fleurs de Hollande" Perfume?

BOLDOOT

ANNO 1789

PARFUM - EAU DE PARFUM - EAU DE COLOGNE
SAVON - POUDRE

Sole Canadian Agent:

FRED R. VAN DER VELDE, P.O. BOX 194, HAMILTON, ONT.

Kroon Prinses Beatrix 26 jaar!

Prinses Beatrix speelt met Haar hond in de tuin

De Prinses projecteert haar zelfopgenomen films

(Foto's ANP/G. Vander Werff)

Vragen rond de "R" in "A.R.S.S."

②

Onze eerste vraag was of onze indruk juist is dat de A.R.S.S., door het formen van een soort geloofs-gemeenschap op basis van een zelf-gemaakte 'creed' met absolute binding en tucht, zich aandient als een soort kerk, aangezien wij al deze elementen kennen als kerkelijke zaken. Daarin lag natuurlijk verscholen de vraag, die reeds in ons opschrift besloten ligt: of zulk doen wel echt 'Reformd', Gereformeerd is.

Wij komen nu toe aan de volgende vraag, die uit de eerste voortvloeit:

2. Waarom een aparte 'educational creed'?

Direct al komen daar andere vragen uit voort, als namelijk: hebben wij dan niet reeds een belijdenis, en daarbij een heel kostelijke en kostbare belijdenis in de Drie Formulieren van Enigheid? En: heeft de A.R.S.S. misschien die (echt) Gereformeerde belijdenis ook mede opgenomen in de grondslag? En: indien niet, waarom dan niet. Was die niet voldoende, of moest die aangevuld worden, of hoort die belijdenis in de A.R.S.S. niet thuis?

Het is niet voor de eerste maal dat wij horen van zulk een aparte belijdenis voor een apart 'terrein'. Reeds in Nederland werd daarover gesproken de laatste tijd, en werden er bepaalde ontwerpen gemaakt voor verschillende terreinen. Al is ons niet bekend of men in Nederland al zo ver gegaan is als men hier in Canada ging: door n.l. zulk een terrein-belijdenis bindend te maken, 'without qualifications or reservations'. Wij menen van niet.

In dit verband gebruiken wij een woord dat onvriendelijk klinkt: is hier sprake van 'epigonisme'? Een epigoon is iemand die later geboren is; en dan speciaal later geboren dan bepaalde grote leiders; en die nu, in z'n ijer en verering, verder gaat dan de leermeester. Wij durven echter dit woord gebruiken omdat wij erkennen het ook te moeten signaleren in de eigen kring waarin schrijver leeft: een zonder-meer toepassen van nederlandse consequenties en beslissingen op het leven hier, en dan daarin verder te gaan dan ooit de leermeester ging of wilde gaan. Zonder daarover hier uit te weiden, — is dit bindend-maken van zulk een 'creed' door de A.R.S.S. niet ook een voorbeeld van epigonisme? En vooral niet hierom omdat, terwijl in Nederland dat systeem van allemaal verschillende terrein-belijdenissen onder hevige kritiek van verschillende kanten ligt, en reeds weer door meerdere verlaten wordt, het hier, mede door de A.R.S.S. als hoge wijsheid wordt geacht, die noodzakelijk direct moet worden toegepast in de praktijk?

Dit nu daargelaten, waaruit is dit opstellen van zulk een aparte creed te verklaren? Ondanks het feit dat in dit blad herhaaldelijk door mannen van de A.R.S.S. stellig ontkend is dat deze uitsluitend of doorslaggevend laat leiden door de Wijsbegeerte der Wetsidee (W.d.W.) menen wij dat de discussie daarover voorlopig maar niet moet ophouden. Nog niet omdat wij tegen 't volgen van een bepaald filosofisch systeem op zichzelf zoveel bezwaren hebben (al is de binding ervan wel van alle kanten met grote vraagtekens te bekijken) maar omdat wij overtuigd zijn dat deze W.d.W. in haar latere ontwikkeling steeds minder recht heeft op de naam 'Reformd'. Enkele bewijzen zullen we daarvoor bijbrengen.

Eerst dit: een afgeronde weergave van deze wijsbegeerte kan hier niet gegeven worden. Door onderget. niet omdat hij geen filosofische knobbel heeft. Voorts, al kon hij het wel, om de beschikbare ruimte niet. Slechts dit zij ervan te zeggen dat reeds dr. Kuiper de gedachte uitwerkte van 'sovereiniteit in eigen kring' (s.l.e.k.); hoewel hij niet verder ging dan de poging, met deze formule de onderlinge verhouding van kerk - staat - maatschappij - geaïn te beschrijven. Prof. Dooyeweerd heeft deze formule echter overgenomen om daarmee het ganse geschapen leven te beschrijven; hij komt tot een getal van niet minder dan vijftien 'wet-skringen'; daarbij opmerkend dat dit een absoluut minimum is, er kunnen er dus nog meer bij komen. Opgemerkt dient te worden dat deze 'wet-skringen' zeker niet parallel lopen met de door Kuiper getekende afzonderlijke 'terreinen'.

Toch, — in de praktijk komt het er wel van. Hoezeer deze gedachte invloed oefent bij de mannen van christelijk onderwijs, werd reeds duidelijk door de discussie over een schoolbelijdenis, in The Christian School Herald, waarnaar wij eerder verwezen, en waarin twee belangrijke figuren uit de A.R.S.S., dr. Koolstra en dr. Schrottenboer, betogen dat invoeren van de Gereformeerde Confessie in de school die school 'ecclesiastical' zou maken, en dat mag niet! Dezelfde gedachtengang openbaart zich in publicaties van mannen van de C.L.A. (dr. Seerveld, Mr. Vandezande) door onderget. in zijn 'lijfblad' breedvoerig besproken. De Kerk heeft haar eigen terrein; de belijdenis van de Kerk geldt voor dat (ecclesiastical) terrein. De A.R.S.S. haar eigen terrein met eigen creed; zo de school, zo de sociale organisatie, zo straks de politieke organisatie; en als we nog een organisatie van christelijke kunst krijgen, staat hetzelfde ons te wachten.

Wat ons vooral interesseert is dat daarmede de bestaande Gereformeerde belijdenis van al die niet-kerkelijke 'terreinen' wordt uitgesloten omdat ze daar niet 'relevant' is.

Maar had dr. Schrottenboer dan niet gelijk door (in C.C. Oct. 30, 1964) tegenover dr. S. Woudstra scherp te protesteren dat niet de W.d.W. de grondslag van de A.R.S.S. is? Wij geloven echter niet dat de zaak zo juist gesteld wordt. Natuurlijk wil de A.R.S.S., samen met de W.d.W. zich door niets anders dan door dat Woord laten leiden. Dat maakt echter onze vragen rond de "R" in A.R.S.S. niet overbodig. Want onze vraag is: waar is de Gereformeerde Belijdenis gebleven?

Men zal antwoorden: Daar wordt toch over gesproken in de basis:

"The supreme standard of the association shall be the Scriptures of the Old and the New Testaments, here confessed to be the Word of God in the sense of the historic creeds of the Protestant Reformation."

Dus...? Is daar de belijdenis niet mede-opgenomen? Wij menen: neen!

Om te beginnen: wij kennen geen 'creeds of the Reformation', wel 'creeds of the Churches of the Reformation'. Voorts: wat is zoal 'protestant'; waar niet (het gaat toch om Reformd scientific studies!) de Gereformeerde Reformatie, al is dat een pleonasme.

Zonder spijkers op laag water te zoeken (maar men vergeet niet de binding 'without qualifications or reservations'): 'historic' creeds, wat is dat? Webster verklaart dit woord als: 'famous in history', Oxford Dictionary: 'noted in history', — en dat is goed en wel maar ze zijn meer: ze zijn de levende belijdenis van het levend geloof van de Kerk, de echt Gereformeerde Kerk van vandaag!

Tenslotte (en dat is het belangrijkste): in deze basis-formule is niet de inhoud van deze Gereformeerde confessie besloten als de inhoud van ons algemeen ongetwijfeld christelijk geloof. Het enige dat gezegd wordt: Gods Woord wordt aanvaardt zoals die 'historic creeds' dat doen: als Gods Woord. Of de creed van de A.R.S.S. in alles dat Woord getrouw nasprekt zoals de Drie Form. v. Enigheid dat doen, hopen we nog te besien. Hier constateren we slechts het feit: dat de Drie Form. (hun namen worden niet eens genoemd) buitengesloten worden van de 'kring' van de A.R.S.S. De 'supreme' standaard is de Schrift, de tweede is niet de Belijdenis maar de educational creed.

Is dat ver gezocht? Als antwoord zoeken men naar een parallel in Nederland. Ieder een van de A.R.S.S. die zichzelf en de A.R.S.S. een dienst wil doen, moet eens lezen wat prof. J. Kamphuis schrijft in 'Verkenningen', I, Goes 1964, hfdst. IV, Kruisocht tegen de Gereformeerde Confessie. Vooral pag. 123 e.v. waar de ook in A.R.S.S.-kringen geachte prof. Holwerda breed wordt geciteerd. En dat is van het grootste belang omdat deze de vergadering van de Ver. voor Calv. Wijsbegeerte heeft bijgewoond waar het basis-artikel 2 besproken werd. Na geklaagd te hebben "dat al dat geleerde en vooral onschrijftuurlijke spreken over de s.l.e.k. ons stierlijk maakt", schrijft Holwerda:

"Hier is voor mijn beest de tegenstelling het diepst geworden. Het Woord Gods is in geding. Indertijd bij de debat-

ten over art. 2 der statuten kon het nog een moment schijnen alsof het alleen ging om de binding aan de belijdenis. Men wilde niet weten van binding aan de belijdenisgeschriften; die waren immers kerkelijke papieren. Men bond zich slechts aan de Schrift, zoals de Belijdenis daarvan sprak (letterlijk precies als in art. 2 van de A.R.S.S. v.d.). Toen heb ik geprotesteerd, omdat men aldus niet bond aan de inhoud de Schrift die immers in de belijdenisgeschriften is samengevat. Voor mijn beest was de binding aan de Schrift op die wijze alleen formeel... Men doet wel, alsof de Schrift de beheersende plaats behoudt; men komt immers gedreven door het innerlijk Schriftmotief tot de erkenning van en de greep naar het grondmotief der schepping, de s.l.e.k. Maar intussen is in 'Bezinging' al iemand bezig met het ontwerpen van een aparte schoolbelijdenis, zag ik; en misschien volgen er nog wel proeven van een 'gezinabelijdenis', een 'staatsbelijdenis', een 'economische belijdenis' etc. De s.l.e.k. blijkt in die mate een 'grondmotief' te zijn dat men daarmee zich werpt op het Woord en zich daardoor bewegen laat, voor elke kring een speciale belijdenis te kopiëren; men knipt de Bijbel in snippers, en krijgt straks vele kring-belijdenissen, die dan ook wel weer als 'originair zelfstandig' zullen worden aangedien. Met het geloofsstuk der s.l.e.k. maakt men de Bijbel kapot en de Kerk en de hele samenleving. De wijsgerige visie op de werkelijkheid proclameert men tot geloofsstuk, de wijsbegeerte wordt hier tot religie. ...Of men nu vanuit een filosofem inzake tijd-eeuwigheid ons de bijbel ontleent à la Barth, of dat men het doet vanuit een filosofem inzake s.l.e.k. maakt tenslotte weinig verschil. Ik heb misschien gesuft, doch ik heb nooit ook maar vermoed dat de W.d.W. deze koers zou gaan." (a.w. p. 125/6).

Sorry voor het lange citaat; we zijn alleen maar sorry dat er geen ruimte is voor meer. Scherpe woorden, inderdaad, maar prof. Holwerda heeft niet gesuft; hij had wel in meer opzichten iets van een ziener. Als hij had kunnen lezen wat Dooyeweerd later zou schrijven in "A New Critique", de Engelse vertaling van zijn hoofdwerk, en vooral de Inleiding daarop, had hij veel van zijn vrees bewaarheid gezien. We denken hierbij aan het 'religieuze grondmotief'; in genoemde Introduction zegt Dooyeweerd dat de eenheid der Kerk niet gevonden wordt rond de leerstukken als zelfs dat aangaande de eenheid van de twee naturen van Christus, maar 't in de wijsbegeerte der wetidee vooropgestelde 'grondmotief' is ecumenisch verenigingspunt. Want in dat grondmotief wordt de Kerk als 'boventijdelijk Lichaam van Christus' kenbaar; in de belijdenis spreekt 'slechts de kerk als instituut, de kerk in haar tijdelijke verschijningsvorm'. Maar in het 'grondmotief' herkennen de leden van het boventijdelijk Lichaam van Christus elkaar en aanvaarden elkaar. De verdeeldheid der kerk is 'hopeless' en kan dus gelaten worden voor wat het is; er zijn wel andere wegen die tot de eenheid van 'the body of Christ' leiden. Trouwens, alle kerk-instituten en alle belijdenissen staan volgens Dooyeweerd mede-schuldig aan die verdeeldheid.

Nu beweren wij niet dat dit alles (reeds) geleerd wordt door de A.R.S.S. Wij hebben het genoemd om te waarschuwen. Dat art. 2 ziet er niet goed, niet geruststellend uit, broeders! Dr. Schrottenboer in genoemd artikel voelt zich heus niet gedrongen om de invloed van de W.d.W. in de A.R.S.S. te verontschuldigen. Terwijl er toch alle reden voor is. Verderop zullen wij nog aantonen hoe de educational creed de beïnvloeding door de W.d.W. vermaakt. Voor het ogenblik willen wij het laten bij een verwijzing naar deze woorden over 'Academic Freedom' in de educational creed:

"That scholarly pursuits are to be undertaken in the God-given freedom of a complete and voluntary submission to the Word of God and the divine laws that govern human life. The responsible freedom of the scholar must be protected against any constraint or domination of church, state, industry or other societal structure."

Wij hebben nog niet vaak zulk een wrange opmerking over de Kerk des Heeren die Hij vergaard door Zijn Geest en Woord,

(Vervolg op pag. 7)

Beelden van en uit NEDERLAND

(Vervolg van pag. 1)

leider was in dagen van oorlog dan van vrede. Velen zullen in de afgelopen dagen teruggedacht hebben aan de voor hem zo pijnlijke uitslag van de verkiezingen in 1945, toen het kiezersvolk de bejubelde held en staatsman in de kou liet staan.

Ook grote mannen — en zij in het bijzonder — hebben hun tegengestelde en verdriet. Hoe zwaar moet het voor hem geweest zijn toen eerst Roosevelt en daarop Truman, zich door Stalin in de luren lieten leggen en de vrucht van de ontzettende wereldworseling tot de helft werd gereduceerd. De vrijheid kwam voor het Westen, doch de tirannie, nu niet van het nationaal-socialisme maar van het communisme, heerst tot op vandaag in geheel Oostelijk-Europa.

Nederland heeft in zijn buitenlands beleid ten opzichte van het Atlantisch bondgenootschap, als wel tegenover Engeland, fair play gespeeld. Tegenover Frankrijk, een der zwaai van de E.E.G., bleef het zolang mogelijk de toetreding van Engeland verdedigen. In de langzame ontwikkeling van de Europese politieke en economische integratie, staat het op de bres om Amerika en Canada voor alles te behouden, niet alleen als militaire steunpilaren, doch als onbreukbare schakels in het Atlantisch geheel.

Een werkelijke oplossing schijnt nog ver.

Ook in Nederland is de belangstelling voor vraagstukken van wereldwijde omvang, voor Europa en zelfs voor binnenlandse politieke problemen, niet groot.

Een opinie-onderzoek inzake eigen volksvertegenwoordiging wees dit uit. De Antirevolutionairen kwamen nog met het beste cijfer uit de bus.

Nu heeft een zeer bekend staatsrechtgeleerde, Prof. Francois, gewezen op de gevaren, die in het opinie-onderzoek schuilen — z.i. zijn de antwoorden dikwijls te eenzijdig, ondeskundig en niet objectief — maar ook zonder zulk een peiling kon een ieder politiek meeleven mens wel de toestand schatten.

De geringe en dikwijls weinig betrouwbare berichtgeving en commentaren, die de dagbladers over de verrichtingen van het Nederlandse parlement geeft, is een weerspiegeling van de geringe interesse van de lezers.

De verstarring door het lijststelsel en de evenredige vertegenwoordiging is een tweede oorzaak hiervan. Komt nog bij, dat men hier tevens te doen heeft met een soort welvaartsverschijnsel. De publieke zaak wijkt voor het eigenbelang en de zelfgenoegzaamheid. Churchill's dood heeft ook de herinnering opgeroepen aan het gebrek aan realiteitsbesef bij de Regering, die hem voorafging, hoewel behorend tot zijn partij. Zijn oordeel over Chamberlain was hard, hoezeer menselijk mild.

Nederland was met een De Geer evenmin gelukkig.

De Bijbel zegt reeds: "Wee het volk, wiens Koning een kind is." Ook in een ouder man kan een kinderziel huizen, en dan niet in de zin van het Evangelie.

Men vergeve ons, dat dit artikel van meer algemene strekking is, dan van eigen bodem. Vandaag echter zijn nationale en internationale politiek niet meer te scheiden.

On.

Mannenpraat

De Neutrale Pers in onze Gezinnen

Calvinist-Contact van 15 januari was weer, als altijd, een nummer dat zeer de moeite waard was gelezen te worden. Er stond weer veel in, dat ons op de hoogte hield met wat er in kerk en wereld zo al gebeurt, en wat de geesten bezig houdt. Ik heb altijd gedacht en ik denk dat nog, dat Calvinist-Contact een blad is van grote betekenis, en dat de leiding die het tracht te geven een goede leiding is. Ik weet nog uit ervaring van de tijd, dat we de Canadian Calvinist hadden en daarnaast het kleine blaadje Contact. Deze beide bladen hebben niet zo heel lang bestaan. Men ging al spoedig inzien dat deze twee meer konden bereiken als ze samengevoegd werden tot één.

Op de vergadering waar deze fusie tot stand kwam mocht ik tegenwoordig zijn. Ik heb dus, om zo te zeggen, mee mogen helpen om deze fusie tot stand te brengen. Ik heb zelfs nog mogen voorstellen om, waar deze twee bladen waarvan het eerste Canadian Calvinist heette en het andere Contact, nu gingen samensmelten, om van beide bladen een deel in de nieuwe naam op te nemen. Ik voelde voor de naam Calvinistisch Contact en stelde dat ook voor. Dit is de naam tenslotte niet geworden. De meerderheid op deze vergadering voelde meer voor Calvinist-Contact. Dit kwam goed met mijn gedachte overeen, en ik was er blij mee. Door dat blad, zo stelde ik me voor, konden we als nieuwe immigranten contact met elkaar onderhouden in Calvinistische zin. Door dit blad, zo was de algemene gedachte, kon men de onderlinge band bewaren, en voorlichting geven in verband met de vele vragen die in dit grote en voor ons toen nog nieuwe land ons voorgelegd werden. En nog veel meer ideeën stonden ons toen voor de geest.

Misschien, zo dachten we, kan Calvinist-Contact wel uitgroeien tot een weekblad later, en misschien weer later tot een dagblad.

Want al waren we dan nog maar betrekkelijk kort in "our new country", dit hadden we al gezien, dat de dagbladen en de weekbladen, die ons hier aangeboden werden, niet konden voldoen aan de verwachtingen die wij van huis uit aan een Christelijke Pers mochten stellen. Niet alleen, maar ook moesten stellen. Alle idealen, die we toen hadden bij het geboortestuur van Calvinist-Contact zijn nog niet vervuld. Sommige echter zijn al sinds lang vervuld. Eerst was het een maandblad, toen 2 keer per maand en nu al weer voor verscheidene jaren een weekblad. Ook gaat steeds meer in vervulling het ideaal, dat door middel van ons blad goede voorlichting kan worden gegeven. Dat het een goede gids zou mogen zijn voor allen die daar gebruik van willen maken. Mijn dankbaarheid voor wat wij in Calvinist-Contact hebben wordt steeds groter.

Maar omdat ik zo blij daarmee ben, zou ik ook zo graag zien, dat de invloed er van steeds groter werd. Dat veel meer mensen het gingen lezen. En nu kom ik eigenlijk tot wat ik zeggen wilde. Ik vond namelijk in het nummer van 15 januari een klein stukje waar boven stond: *Christelijke Pers kostbaar goed*.

Nu bestaat er veel kans, dat wat ik nu wil schrijven, niet gelezen wordt door hen, voor wie het eigenlijk bedoeld is. Omdat ze het blad nooit of niet meer lezen, maar toch hoop ik dat het nog nuttig kan zijn. Die woorden onder dat

SOLE CANADIAN AGENTS: 1075 IMPERIAL LIMITED - GOMST, ONTARIO

A GOOD CIGAR!

HOFNAR

zouven genoemde opschrift, zijn het zo waard om onthouden te worden. De Christelijke pers is inderdaad een kostbaar goed. En dan vooral de vetgedrukte woorden in dat stukje moesten als het kan er bij de mensen ingehamerd worden. "Want het is niet te aanvaarden als de neutrale pers haar plaats in onze gezinnen inneemt."

Ja, dacht ik toen ik dat las, zo is het. Maar ik vroeg mezelf ook af, hoe zou dat zijn in onze gezinnen? Bovengenoemd stukje was overgenomen uit een Hollandse krant, en die woorden waren gesproken door de voorzitter van de A.R.-Kamerfractie, de heer J. Smallegange. En hij dacht, toen hij dat zei, alleen maar aan de Nederlandse gezinnen. Maar ik denk nu aan onze gezinnen. En dat weet ik, dat in vele van onze gezinnen de neutrale pers de plaats inneemt die eigenlijk aan de Christelijke pers toekomt.

Dat is in Nederland niet te aanvaarden, maar in Canada ook niet. Wij zijn als Christenen hier nog maar pas begonnen om aan de Christelijke pers in onze gezinnen een plaats te geven. Ook, om tegen de gevaren van de neutrale pers iets te doen. Maar in de praktijk is het nog vaak zo, dat men alleen maar de neutrale pers tegenwoordig vindt in onze gezinnen en naar de Christelijke pers tevergeefs zoekt.

Nog niet zo lang geleden merkte ik in een gezin, dat er wel een neutraal dagblad in huis kwam als de dagelijks gids, en ook nog een paar neutrale weekbladen. Maar van Calvinist-Contact of een van onze kerkelijke bladen was geen spoor te bekennen. Zo'n gezin

betaalt dus zo maar een 25 dollar per jaar voor het dagblad en de weekbladen, terwijl er voor een Christelijk blad niets af kan. Dit is één gezin, maar helaas niet het enige. Ik kan wel begrijpen hoe dat gaat. Het dagblad kost 35 cent per week en kan wekelijks betaald worden. Dat is gemakkelijk. Calvinist-Contact kost 5 dollar per jaar en moet ineens betaald worden. Op zekere dag komt er bericht vanuit Hamilton, dat het weer tijd is om het abonnement op C.C. te vernieuwen en men wordt vriendelijk verzocht 5 dollar op te sturen. Het komt juist in een tijd dat er nog meer rekeningen betaald moeten worden, b.v. een betaling voor de Car of de T.V. en het gevolg is dat C.C. niet wordt betaald en dat het dan een poosje later ook niet meer komt. Zo zijn er al verschillende Calvinist-Contact kwijt geraakt en er komt maar niet van om het abonnement weer te hernieuwen. En het gevolg, het droevige gevolg is dan, dat de neutrale pers in zo'n gezin het alleen voor het zeggen heeft. En dat zijn dan nog de betrekkelijk goedwillenden, die wel met een Christelijk blad zijn begonnen, maar het niet konden volhouden of er te slap voor waren. Maar daarnaast zijn er dan nog degenen, die er maar nooit aan begonnen zijn, bijna niet weten van het bestaan van C.C. en genoeg nemen met het vuil van de neutrale krant. Ze zeggen misschien wel, dat ze dat vuil niet lezen en alleen maar het goede er uit pikken, maar ondertussen ligt dat vuil dan toch maar op tafel onder het oog en bereik van de kinderen, die er vaak meer uit oppikken dan wij wel denken. Als het in Nederland nodig is om te waarschuwen tegen

de neutrale pers, waar er zoveel goede lectuur verschijnt, dan is het hier niet minder nodig, waar de Christelijke pers betrekkelijk nog maar zwak is.

En als het in Nederland nodig is om te zeggen dat het niet te aanvaarden is dat de neutrale pers de plaats van de Christelijke pers inneemt, dan hier niet minder.

Misschien zou het helpen als C.C. ook wekelijks of maandelijks betaald kon worden, en dat iemand dat op geregelde tijden kwam ophalen. Ik weet het is niet best mogelijk. Velen geven nu eenmaal gemakkelijker 35 cent per week, dat is \$15,20 in een heel jaar voor een neutrale krant, dan 5 dollar in een heel jaar voor C.C. En er wordt niet beseft dat er dan veel geld uitgegeven wordt voor hetgeen geen brood is, en veel arbeid en tijd voor hetgeen niet verzadigen kan.

Ik geloof wel, dat er getracht moet worden, om hiernaar iets te doen. Want door het lezen van de neutrale pers wordt de smaak nog vergiftigd ook en kan men het voedsel dat C.C. aanbiedt op de duur niet meer waarderen, waardoor de belangstelling voor de Christelijke pers nog meer gaat verminderen.

Wij hebben in C.C. een groot geschenk gekregen en een machtig middel om wat waarlijk goed is te stimuleren. Wij moeten ervoor zorgen dat dat middel steeds sterker zijn gezegende invloed kan doen gelden.

C. Overgaauw

Alle inzendingen voor deze rubriek aan: T. Schinkel, R.E. 1, Amherstburg, Ont.

IK WIL GEEN KIND PER LUCHTPOST

door M. Van Nuis-Zuidema

(6)

In de kille keuken hebben Emi en Ank zich na het avondeten gehaast om alles aan kant te maken. Luci en Ad hebben de huiskamer opgeruimd en zitten nu als beeldjes ieder aan een kant van de tafel, om hun huiswerk te maken.

Emi en Ank zullen samen naar de bijeenkomst van de Vrouwen Wereldgebiedsgaan. Met haar mantel al aan loopt Emi heen en weer. "Dus als jullie klaar zijn, neem je maar een boek, maar denk eraan, geen katekwaad uithalen, hoor! De juffrouw is boven en ik wil geen klachten."

Ad en Luci kijken haar devoot aan. "Nee mams," beloven ze ernstig.

"Jullie mogen opblijven tot we thuiskomen." "Ja mam." "Gaas we nu?" Ank staat al bij de deur. "Het wordt tijd, hoor." "Ja, ik kom. Dus jongens, jullie weten het?" "Ja mam." "Tot straks dan." "Ja, dag!"

Samen lopen Emi en Ank door een wereld die uit louter mist schijnt te bestaan: grijze, zwevende wolken, waaruit af en toe vage gestalten opduiken. De hoge booglampen, als omgekeerde trechters, verspreiden een cirkel van zwart oranje of rozig licht, waarin de bomen en huizen op de singel vaag te onderscheiden zijn.

In het voorportaal van de kerk worden ze even verblind door het heldere licht, dan lopen ze door naar het middenschip, waar vrouwen uit alle protestantse kerken van de stad bijeen zijn, om samen met de christenvrouwen uit alle delen van de wereld Gods lof te zingen. Hem te danken voor Zijn trouw en de noden van deze wereld op te dragen voor Zijn troon.

Er staan twee dames op de kansel, ziet Emi. Vlug schuift ze met Ank in een van de achterste banken. Vluhtig kijkt ze om zich heen, ziet veel vreemde mantels en hoeden voor zich.

De hoge en de lage stem lezen om beurt de liturgie. Emi leest in haar programma mee en probeert haar telkens afdwalende gedachten erbij te houden. Haar blik dwaalt naar al die roerloosheid voor haar. Die hoed... is dat niet... meteen zingt ze mee.

Het voorlezen van de tekst kan haar niet dadelijk boeien. Ze ziet hoe Ank aandachtig de woorden volgt. — En ik... in deze toegewijde menigte voelt ze zich de enige die er niet in kan komen. Kwiststaart, klinkt het in haar. Dat zei Merel, toen ze eens samen aan het strand waren. Hij

lag lekker lui te zonnen, maar zij sprong telkens ongeduldig overeind. Merel... Opnieuw dwingt Emi zich, de liturgie mee te lezen, er komt weer een lied en bij het meezingen daarvan komt ze tot de concentratie, die ze eerst niet kon vinden.

Het is of het voorgelezen een tip van de sluier oplicht, die het wereldleven meestal bedekt. De wereldnood, de ellende... Haar eigen moeiten en zorgjes zinken weg, lijken nietig bij dit grote geheel. Haar eigen verdriet... wat is het in vergelijking met al dat andere? Hongersnood... vluchtelingen... leven in barakken... Wat is het mijne, denkt ze, vergeleken bij al die bergen en zeeën van ellende? En toch... voor God heeft ook haar leed waarde. Hij kent en telt het van ieder persoonlijk.

"En hoe vond je het?" vraagt ze aan Ank, als ze gearmd door de verlaten winkelstraten langs de verlichte etalages drentelen. De lichtreclames geven in de nevel een voelkeurige gloed en nog steeds zoeven auto's hen voorbij.

"Ik vond het groots. De kerk was hier niet eens stampvol, maar de gedachte dat dit nu vandaag over de hele wereld gedaan wordt en dat je daar bij hoort, bij al die vrouwen die hetzelfde bidden, dat je daar één mee bent, dat vind ik geweldig. In de oosterse landen, in Europa, Amerika. Ja, het is wel één machtig gebed geworden. En dat tante Thea nu hetzelfde programma heeft in het Engels..."

Het is eruit voordat Ank er erg in heeft dat dit haar weer met haar gedachten bij Berny brengt. Van hem springt ze meteen over op Kurt in Duitsland, ook zijn moeder heeft hetzelfde programma, bidt vandaag deze zelfde gebeden. Berny en Kurt... opeens weet Ank, dat ze beiden voor haar hetzelfde betekenen. Ze schrijft aan beiden dezelfde soort brieven; elk op zijn manier schrijven ze haar even gezellige brieven terug. Behalve dan deze laatste brief van Berny. Ank beseft ineens duidelijk: wat ze voor Berny voelt, voelt ze precies zo ook voor Kurt. Vriendschap is het, een vriendschap die verboden kan worden zonder dat ze die hevig zal missen. Nu gaan haar gedachten naar Chris en haar hart klopt iets sneller.

"Mam, ik heb vanavond toch geen huiswerk meer, nu moet ik eindelijk maar eens aan Berny schrijven. Weet u, ik geef toch eigenlijk niet genoeg om hem. Ik vind hem wel aardig, tenminste ik vond hem vroeger aardig en z'n brieven zijn ook leuk, maar verder... met hem trouwen... nee."

Het geeft Emi meteen een vreugdeschokje, en ze moet zich beheersen om het niet te laten merken. "Goed kind. Nee, zonder liefde moet je zo iets natuurlijk niet beginnen."

Ank knikt, zo voelt zij het zelf immers ook aan. "En dan," gaat Emi verder, "t was toch ook eigenlijk niets gedaan, zo ver weg. Nooit eens naar huis te kunnen." Ze trekt Anks arm wat steviger tegen zich aan en merkt niet dat juist die laatste woorden in Ank de wrevel weer doen opkomen.

Ank trekt haar arm wat losser. "Ach, als het daarom alleen gaat, er emigreren er zoveel, waarom zou ik het niet kunnen!"

Emi sust het meteen. "Ja, ja, natuurlijk! Maar ik ben toch maar blij dat het niet doorgaat!"

"Nou mam, maar dan hadden we een brulloft gehad!" Het vrolijke in haar stem verbergt het spijtje van binnen om de toch gedroomde dromen, die nu net als alles om haar heen, meteen weer in de mist kunnen verdwijnen. Even roept ze het vervagende toekomstbeeld, dat toch wel lokkend was, weer voor zich op. "Dan had u nu een bruid in huis."

"Och kind, we zullen hopen dat dat toch nog wel eens zal gebeuren. Je bent nu nog zo jong."

"Toch niet jonger dan u, toen u trouwde?"

"Nee," moet Emi bevestigen, en in haar is het seer om het weten: dan sta ik als bruidsmoeder alleen.

Ieder met eigen wegzwerende gedachten nu lopen ze stil door de donkere beslotenheid van het witte plantsoen. Door de geheimzinnige wereld van mist die vlak om hen is en ieder verder zicht beneemt en langs de beïjzde heesters en struiken waarvan de besneeuwde takken de vrucht bijna niet meer dragen kunnen.

Op het smalle bruggetje over het smalle grachtje blijven ze staan. Diep in het donkere water weerspiegelen zich in het lantaarnlicht de overbuigende wilgen met hun lange ijsalierten en een wirwar van sneeuwige boomtakken. En verder, tegen de achtergrond van de volgende brugboog, als om het geheel tot een wat sentimenteler oudejaarskaart te voltooien, de silhouetten van de plechten van drie oude solderschuilen, en nog dieper in het water een wit huis, op de punt van z'n speelse trapgevelte. "Prachtig hè mam, hier kan ik altijd wel blijven kijken."

"Ja, het is wonderlijk mooi, al die weerspiegeling. Maar nu loop ik door hoor, ik vind het heus te koud om nog langer te blijven staan."

"Och, maar 's zomers kun je dit niet zien," prult Ank, die maar moeilijk kan scheiden. Dan gaat ze toch op een halletje, af en toe glijdend over een dun ijsdek, Emi achterna.

Aan het begin van de straat haalt Emi de sleutel al uit haar zak.

"Brrr... wat een kou Ank, kom maar gauw mee naar binnen."

Ze vinden de huiskamer leeg, al is het licht nog aan en liggen de boeken als zwijgende getuigen van gehoorzaamheid opengeslagen, elk aan een kant van de tafel.

"Ze hebben niet veel gelezen, mam," constateert Ank dadelijk. "Kijk eens, bladzij vier."

"Detective!"

In de keuken is gerucht. Toch wat onrustig haast Emi zich erheen.

"Maar jongens!" Verrast blijft ze in de deuropening staan. "Wat zijn jullie toch schatten!"

Op het tafeltje ziet ze, keurig op een blad, vier kopjes met aangemaakte chocolade. Ad en Luci staan samen voor het fornuis.

"Kijk eens mam! U komt net op tijd! De melk komt juist omhoog. Gauw Ad, draai het gas uit!"

En wat te vlug babbelt Luci verder: "We dachten dat u wel erg koud thuis zou komen. Doe maar gauw uw jas uit mam en ga maar lekker bij de kachel zitten. Hier Ad, neem jij nou het blad. Ank, ga jij ook mee naar binnen, we gaan het nog even echt gezellig maken, omdat we zo lang mogen opblijven."

Behaaglijk koestert Emi haar koude voeten in de gloed van de haard, genietend van de warmte en liefde om zich heen. Haar gedachten gaan nog even terug naar al de nood van de wereld, waar vanavond voor is gebeden. — Ik wil het programma toch nog eens rustig overlezen, denkt ze, zo maar voor mij alleen.

"Ja, Ad, zet m'n kopje hier maar neer, of nee, geef het maar in m'n handen, dan drink ik het lekker heet op."

Luci weifelt bij de kast. "Een spekulatie erbij, mam?"

"Ja hoor, dat is best."

"Nu het grote licht nog uit, Ad!" commandeert Luci vanaf haar plaatsje op het kussen voor de haard, waar ze tegen moeders knieën leunt.

"Hé, wat is het nu gezellig!"

"Ja, jongens, wat hebben we het toch goed en wat ben ik toch rijk met jullie!" Meteen ziet ze dat de kinderen elkaar veelbetekend aanzien.

"Jullie zijn toch wel lief geweest?"

Ze voelt een schokje tegen haar knie. Ziet Ad z'n wenkbrauwen optrekken.

"Of is er iets gebeurd? Vertel het dan maar."

Luci's kopje is leeg. Met een sierlijk gebaar van haar smalle hand zet ze het naast zich neer. Ze trekt haar dunne benen in de rode rok 'n rollkousen wat van het vuur en spreidt haar wijde, grijs met rood-geruite wollen rokje erover uit. Nervens opeens, trekt ze haar groene slobbertrui strak naar beneden. Ad zit zwijgend op het haardbankje, als een toonbeeld van onschuld.

"Nu?" vraagt Emi.

Met een ruk maakt Luci zich van haar los. Haar ogen staan fel en ze doet moeite om de brandende tranen terug te dringen.

"Och, dat nare mens boven ook!"

Emi schokt overeind. "Zie je wel. Ik dacht het wel. Ik voelde het. Wat is er gebeurd?"

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	\$3.00
Engagement-announcements	\$3.00
Marriage and anniversaries	\$4.00
Notifications of death	\$4.00
"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words	\$3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number"	\$0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Thankful to the Lord we announce the birth of our son and brother

ARNOLD JAMES

January 23, 1965

Mr. and Mrs. J. Boonstra
Charles
Sylvia
Henry John
Sidney Clarence

47 Atkinson Blvd.,
Burlington, Ont.

With thankfulness to God, we announce the birth of our son

MAURICE JOHN

Mr. and Mrs. J. Albert Veldhuis
Jan. 24, 1965
22-7 Ross-Ade Drive,
West Lafayette, Indiana.

With joy and thankfulness to God, we wish to announce the birth of our son and brother

HAROLD PETER

Mr. and Mrs. F. J. Reinders
Michael Richard
Henrietta Caroline
Hilda Renee Susan
Philip Frank

January 25, 1965

85 Shendale Drive,
Rexdale, Ont.

Mrs. Elisabeth Helmus-Klinkhamer is pleased to announce the marriage of her daughter

GRETA ELISABETH
to
Mr. ALBERT MULDER

The wedding will take place D.V. on Saturday, February 27, 1965 in the Second Christian Reformed Church, 265 Albion Road, Rexdale, Ontario. Officiated by Rev. P. Mantel.

Temporary address: 17 Rectory Road, Weston, Ontario.

Grateful to the Lord we hope to commemorate the 40th wedding anniversary of our dear parents

MAARTEN VAN STAALDUINEN
and
**RYMIENA VAN STAALDUINEN-
WEMELSFELDER**

on Thursday, February 11th, 1965.

That the Lord may spare them for each other and for us for many more years to come is the wish of their thankful children.

Toronto, Ont.:
Gerda and Joe Boers

Grimsby, Ont.:
John and Ria Van Staalduinen
Marion, New York, U.S.A.:
Lena and John Louter

Burlington, Ont.:
Alida and Jerry Slagter
and 11 grand children.

84 No. 20 Highway,
Stoney Creek, Ont.

ANTHONIE C. DEENIK

Weduwnaar
van Maria A. Cirkel
in de ouderdom van 77 jaar.

"Uw hart worde niet ontroerd, gij gelooft in God, geloof ook in Mij. In het huis mijns Vaders zijn veel woningen; anders zou Ik het U gezegd hebben; Ik ga heen om U een plaats te bereiden."

Hamilton, Ont.:

J. C. Farenhorst-Deenik
D. Farenhorst
H. A. Wallenburg-Deenik
Soestdijk, Ned.:

D. Kok-Deenik
G. Kok

Sydney, Australië:
Rev. J. W. Deenik
J. Deenik-Binnema

Colijnsplaat, Ned.:

I. Verburg-Deenik
J. Verburg
en kleinkinderen.
29 januari 1965.

De Here heeft in Zijn ondoordringelijke wijsheid van ons weggenomen door een droevig ongeval onze jongste zoon, broer en oomzegger

WIEBREN

op de jeugdige leeftijd van 16 jaar en 6 maanden.

Het zeker weten dat hij nu juicht voor God's troon is onze grote troost in dit zo smartelijk verlies.

Jesaja 49:16

Jan Boonstra
Grietje Boonstra-Bettien
Geerke en Hendrik Duursma
Johannes en Grietje Boonstra-Vander Vaart
Jan en Carolijn Boonstra-Ruiter

Brandon, Man.
Aaltje en Jacob Duursma
Jannes en Leni Boonstra-Winkelman

Theunis

23 oomzeggers

21 januari 1965.

Box 255, Telkwa, B.C.

De begrafenis heeft plaats gehad onder leiding van de Revs. Cecil W. Tuininga en Peter De Jong, op 25 januari 1965, vanuit de Christian Reformed Church, Telkwa, B.C.

Recently the Lord has taken out of our midst our beloved fellow members in his 17th year

WILLIAM BOONSTRA

The society expresses its sincere sympathy to the bereaved family, and prays that the Lord may comfort and sustain them in their loss.

Ps. Hymn. no. 204:4

January 21, 1965.

Young People Society,
"Christ Our All",
Telkwa, B.C.

Op 23 januari 1965 nam de Here tot Zich ons zeer gewaardeerd kerkeraadslid

G. SCHOLTE

in de leeftijd van 59 jaar.
Moge de Here zijn vrouw en kinderen troosten in dit grote verlies.

Voor de kerkeraad van de Second Christian Reformed Church of Edmonton, Alta.

Rev. J. W. Uitvlugt
Mr. J. H. Van den Brink

Wanted:

FAMILY, FATHER AND SON FOR FARM WORK.

Tractor driving desirable. Mother could work parttime as domestic helper. Free house. Write to no. 1773, % Calvinist-Contact, P. O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

Gevraagd een nette, bekwame, bespraakte

MELKBEZORGER

Goed loon en vooruitzichten. Chr. school en kerk aanwezig.

Sollicitaties aan:
Ds. Boodt, 209 Dauw
of Ivan Vrijburg, 93 Brander Ave., Wallaceburg, Ont.

WANT TO START DAIRY FARMING.

Prefer to rent the farm. Have \$15,000. cash. Single. Can get hired help from relatives. Employed ten years at present dairy farm.

Write to No. 1772, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

Ons moederloos gezin heeft dringend behoefte aan een

HUISHOUDSTER

Ons gezin bestaat uit vader en 6 kinderen van 3½ tot 17 jaar. Schrijf s.v.p. aan: M. W. Hensen, R.R. 2, Ilderton, Ont. of telefoon 666-0463.

Wanted:

YOUNG MAN, SINGLE TO WORK ON DAIRY FARM
live-in, preferable Christian Reformed. Apply to Sid Brouwer, R.R. 1, Forest, Ont. or phone Forest, 875-5624.

YOUNG MAN WANTED FOR FULL TIME FARM WORK.

Tractor driving experience. Also some welding ability would be helpful. Box 1774, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

EXPERIENCED SIGN-PAINTER

Familiar with Glass work, joint-filling and Wall-papering. Would like to change present position in Western Canada. Will work for wages, but prefers a partnership or a business.

Write to no. 1775, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

Wij hebben verschillende prima **FARMS**

te koop, maar nu er zoveel sneeuw gevallen is, is het moeilijk ze te bezichtigen. Wij raden U daarom aan contact met ons op te nemen, zodra het weer verandert.

JACK BYLSMA
REALTOR

1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894

De vereniging "Zusterhulp" of Bowmanville vraagt per 1 maart

EEN FLINKE HULP

Inlichtingen kunnen ingediend worden bij: Mrs. H. Zuidersma, P.O. Hampton, Ont.

Voor Meubelwerk en Reparatie

s.a. Sjoelbakken, Boekenkasten, Tafels, Bureau's, etc.
is het adres:

HERMAN TJOOITINK

10 Fletcher Ave.
VINELAND, ONT.
Telef.: LO 2-5284

FARMS - BUSINESSES

FREE catalogue describing choice Niagara area FARMS and BUSINESS. Spring edition. Write

GEO. DUGAN

REALTOR
18 KING, WELLAND, ONTARIO

KLAAG NIET,

maar doe iets! Mendt Uw ziekte en klachten aan ons. Wij zenden U een maandpak onschad. geneeskruiden waarmee wij reeds 37 jaren de frapantste successen oogsten. Ziet de stapels atesten en U staat paf! Neemt geen pijnstillende middelen. Zij genezen niet, doch kunnen Uw toestand wel en zeer ernstig verergeren. Ondervindt wat de natuur vermag.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. a \$18.00 bij vooruitbetaling.)

Meldt Uw ziekte en klachten aan **Kruidenhuis "FLORA"**
Westersingel 40, Groningen, Ned.

BOEKENGIDS 1964-1965

Evenals vorige jaren stellen we deze gids voor boekentelers weer GRATIS beschikbaar. De gids heeft 80 bladzijden, en geeft een beschrijving van de nieuwste Nederlandse boeken waarin U als Gereformeerde lezer geïnteresseerd bent. Let wel: Wij sturen deze gids ALLEEN OP AANVRAAG.

BURLINGTON

BOOK- & BIBLE HOUSE

468 BRANT STREET
BURLINGTON, ONT.
Phone 637-2151

VOOR AL UW REIZEN

W. VanderBeek

623 West 5th St., Hamilton,
Ont. — Phone: 385-6930

TE KOOP

PRIMA DAIRY FARM

MET GROOT MELKCONTRACT, HOLSTEIN VEE EN MACHINES.

Prachtig gelegen aan hoofdverkeersweg dicht bij de stad. 37 Holstein melkkoeien en 6 Holstein heifers. 150 acres best land en altijd zeer goed bewerkt. Dubbel, stenen woonhuis, voorzien van badkamer, geschikt voor 2 gezinnen.

Flinke, goed onderhouden barn met silo, melkhuis en andere gebouwen.
MACHINERY: Diesel 65 Tractor 1961, Diesel 35 Tractor 1963, Large plough 1964, Large Disc 1964, Wagon, Set of Harrows, Side-delivery Rake, Hay-bailor, Corn-Cultivator, Corn-planter, Seed-drill, Manure spreader, Manure Loader, Hay Conditioner, Power Mower, Grass and Corn Harvester, Self-unloading Harvester Wagon, Hay Elevator, Hammer mill, Grader blade, Silo Filler with pipes, Large Bulk-Milk-Cooler, 3-Unita Milking machine and other tools.

Milk-income between \$15,000.- en \$16,000.- per jaar.
Prijs \$70,000.-. Gevraagd downpayment \$20,000.-. OPEN FOR OFFER.

Grenzend aan deze farm is een farm van 180 acres, behorende tot dezelfde eigenaar. Prima land. Goede barn en een oud huis.

Dese farm kan afzonderlijk worden gekocht voor \$22,000.- met \$5,000.- down.

Gecombineerd kunnen de 2 farms worden gekocht voor \$90,000.- met \$25,000.- down payment.

Hypotheek verkrijgbaar a 6% met gemakkelijke afbetalingen. ZO NODIG KUNNEN WIJ U HELPEN MET HET FINANCIEREN VAN UW DOWN PAYMENT.

Voor alle verdere inlichtingen:

K. KRAAY, REALTOR

2 JULIANA CR., ST. CATHARINES — TEL.: 934-1813

LUCAS KOOPS KOMT NAAR TORONTO

De onder ons zo bekende reis-agent, Lucas Koops, de stichter van Koops Travel Service in Burlington, komt naar Toronto als manager van

Valentine Travel Service Ltd., 1641 Bayview Avenue, TORONTO 17, Ontario.

En is dus niet meer verbonden aan Koops Travel Service Ltd. in Burlington.

U kunt hem overdag bereiken op voornoemd adres, tel. 485-0336 in Toronto en voorlopig 's avonds thuis op 634-6231 in Burlington. (Ingezonden mededeling.)

VAN DELFT'S

Book and Giftshop

Wij zijn ruim gesorteerd in:

TONEELSTUKKEN

SAMENSPRAKEN

VOORDRACHTEN

Ook in de engelse taal.

HOLLANDSE EN ENGELSE RECORDS

De sale voor koormuziek is nog 2 weken verlengd. Kom naar de winkel voor de beste selectie.

1058 MAIN STREET WEST,

HAMILTON, ONT.

TELEFOON JA 8-1932

Boterhamworst in blik

Hamburg in blik

Hamworst in blik

Bak Bloedworst in blik

Leverkaas in blik

enz. enz. enz.

Alle blikken zijn 3 pond inhoud.

HOPMAN'S MEAT MARKET

5 EMMA STREET,

CHATHAM, ONT.

P.O. BOX 612

LEONARD

VERBEEK B.C.L. LL.B.

BARRISTER AND SOLICITOR

of the Bar of Ontario
and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE,
TORONTO 14

Phone 259-7638 (office)
741-1247 (res.)

Buying or Selling Real Estate?

CALL

JOHN VANDERVINNE

241-9171

Member Toronto Real Estate Board

Repr. GEORGE GETTING

REAL ESTATE,
REXDALE, ONTARIO

FIVE ROSES is de bloem voor alle doeleinden . . . Uitstekend voor alles wat U bakt

INGEZONDEN

HET TAALPROBLEEM VAN DE NEDERLANDSE IMMIGRANTEN

("O, dat Engels!")

Een probleem voor de kerk; een probleem voor de gezinnen; maar vooral een probleem voor de mensen zelf. Vooral onder de oudere immigranten zijn er velen, die wel van de kerk kansen zien, maar de Hollandsche diensten volgen. Hun kennisgeving is tot Hollandsprekenden beperkt.

De Hollandsprekenden, of hen die van Nederlandse afkomst zijn, zou men in drie groepen kunnen verdelen:

1. Zij, die hier te lande hebben school gegaan. Deze hebben geen moeite met de Engelse taal; spreken en schrijven Engels; lezen Engelse boeken en kunnen de Engelse preek in de kerk volgen. Ze verstaan nog wel het Hollands van hun ouders, maar hun eigen gedachten en gevoelens spreken ze in het Engels uit en het Nederlands wordt voor hen hoe langer hoe meer een vreemde taal.

2. Zij, die na de schooljaren, in Nederland doorgebracht, op betrekkelijk jeugdige leeftijd geëmigreerd zijn. Zij leren Engels door 't aanhoren en kunnen na verloop van jaren vrij goed Engels spreken. De Engelse kerkdiensten kunnen ze vlot volgen. Ze hebben Engelsprekende kennissen, maar kunnen het Engels niet schrijven en niet of moeilijk lezen.

3. De derde groep geeft de meeste zorgen: de oudere immigranten. Zelfs al hebben ze in het moederland iets aan het Engels gedaan (meestal te hooi en te gras), dan kunnen ze er hier nog maar weinig verstaan, laat staan: zich verstaanbaar maken. Ze kunnen geen Engels gesprek volgen, verstaan hun kinderen niet, hebben de grootste moeite hun naaste buren iets duidelijk te maken, of het moeten toevallig Nederlanders zijn. Als ze een Engelse kerkdienst bijwonen, vangen ze slechts enkele bekende klanken op: Jesus Christ, Bible, Holy Ghost en het Amen van de predikant.

Hierbij dient wel enig verschil gemaakt te worden tussen mannen en vrouwen. De oudere mannen onder de immigranten leren na verloop van jaren nog wel wat Engels. Hun beroep brengt hen in aanraking met Engelsprekenden. Maar de vrouwen, wier arbeid zich meest tot het gezin beperkt, horen te weinig Engels en vereenzamen op de duur. Behalve in gesprekken met Nederlanders en de Hollandsche kerkdiensten vinden ze nog enige troost in het lezen van Hollandse boeken en van de kranten en tijdschriften, die hun door welwillende familie of oude kennissen uit Nederland toegesonden worden.

Wat zouden deze mensen hun leven verrijken, indien ze zich de taal des lands te leren. Zij zouden meer mee kunnen leven met hun gezin; met kerk en school. Zij zouden mee kunnen praten; over elk onderwerp; over opvoeding; over godsdienst; over dorps- en stadsaangelegenheden, enz.

Het spreekwoord zegt: Waar een wil is, is een weg. Een eerste versta, om een vreemde taal te leren, is de WIL. De wil om te beginnen en de wil om vol te houden. En dan is er nog de WEG.

De weg dat is de manier van leren, de methode. Anders gezegd: de lessen, die men heeft te leren. Wat men methode noemt, omvat ook de inrichting, de samenstelling van deze lessen. Het geheel van deze lessen wordt gewoonlijk cursus genoemd.

Daaraan kan ondergetekende U helpen. Hij is namelijk in het bezit van een cursus Engels (niet in de handel) voor:

a. Hollandse immigranten;
b. voor hen, die weinig onderwijs hebben genoten en weinig of niets aan Engels gedaan hebben, dus voor beginners;
c. voor zelfstudie en conversatie (gesprekken).

De cursus is zeer eenvoudig. Men behoeft dus niet door de zogenaamde "zure appel", d.w.z. het moeilijke begin, heen te bijten. Reeds na de eerste les kan men een eenvoudig leeslesje lezen en converseren door middel van vragen en antwoorden. Al is deze cursus voor zelfstuderenden ingericht, toch is het wenselijk de uitspraak te laten controleren door iemand, die goed Engels kent.

Inlichtingen en eerste les verkrijgbaar bij Mr. G. C. Vandenberg, c/o Mr. B. Vandervliet, 2134 Fowler Drive, R.R. 2, Cooksville, Ont.

EEN NIEUW RUSSISCH NIEUW TESTAMENT

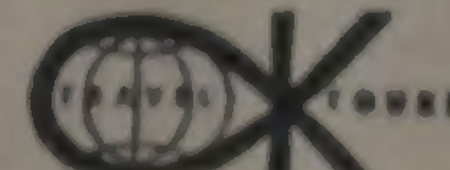
De nieuwste vertaling van het Russische Nieuwe Testament is een antwoord op de behoefte aan een moderne tekst voor emigranten en refuges in West Europa na de tweede wereldoorlog. De bestaande Russische Bijbel is meer dan honderd jaar oud en bevat vele passages die gebaseerd zijn op de oude Slavonische taal, die voor de meeste mensen onbegrijpelijk is.

Het initiatief voor de nieuwe vertaling werd ongeveer twaalf jaar geleden genomen door een groep ouderlingen van de Russische kerken in Parijs, die behoorden zowel tot de Orthodoxe als tot de Evangelische kerken. Bisschop Casanjan, rector van het St. Sergius Akademië in Parijs, gaf leiding aan deze arbeid, geassisteerd door een sterke commissie waarvan orthodoxe geleerden lid waren, maar ook Pastor Wassilief, die een vooraanstaand Evangelische geleerde is en lid is van de Belgian Gospel Mission.

Wanneer dit nieuwe Russische Nieuwe Testament gereed is, zal het hoofdzakelijk gebruikt worden voor de talrijke Russische gemeenschappen in Europa. Exemplaren van de Evangelien en de Handelingen, die gepubliceerd zijn, hebben hun weg in Rusland zelfs gevonden. De wetenschappelijke aantekeningen die over de vertaling handelen zijn in Russische Theologische Scholen beschikbaar.

De nieuwe vertaling is volkomen "up to date" en bevat de resultaten van de bestudering van het Nieuwe Testament die gedurende de laatste honderd jaar zijn bereikt. Er is bijzondere zorg aan besteed dat deze vertaling begrijpelijk is voor de generatie van deze tijd die opgegroeid is zonder godsdienstig onderwijs.

(ICN)

REISBUREAU

In Sarnia
THEO HEIKAMP
133 N. Front Street
ED 6-6169

Bel of schrijf

In Toronto
JOANNE V. D. SPEK
697 Bay Street
EM 6-9488

O.K. JOHNSON & CO. LIMITED

WORLD WIDE TRAVEL SERVICE

CHR. REF. CHURCH

Tweetal

te New Westminster, B.C., L. M. Tamminga te Edmonton, Alta., en J. A. Quartel te Hamilton, Ont.

te First Lacombe, Alta., R. Groeneboer te Vancouver, B.C. en A. W. Schaafsma te Burlington, Ont.

Beroepen

te Victoria, B.C., Rev. L. Tamminga van Edmonton, Alta.

te Kingston, Ont., Rev. J. C. Verbrugge van Bowmanville, Ont.

te Toronto (Rehoboth), H. R. De Bolster te Brampton, Ont.

als Home Missionary voor Fredericton, N.B. (Kingston, Ont. roepende kerk), M. De Vries te Surrey, B.C.

te Edson, Alta., Louis Bouma te Sussex, N.J.

Bedankt

voor Burdett, Alta., H. Hollander te Neerlandia, Alta.

voor Renfrew, Ont., J. C. Derksen te Guelph, Ont.

voor First Lacombe, Alta., L. Tamminga van Edmonton, Alta.

voor Ladner, B.C., Rev. J. B. Vos van Stratford, Ont.

Calvin Christian Ref. Church te Ottawa besloot om de Hollandse diensten te beëindigen. Degene die beslist een Hollandse dienst wensen kunnen gaan naar de East Ottawa Church.

Toronto II heeft haar Hollandse dienst van 9 uur weer teruggebracht tot de namiddag, thans in samenwerking met de Rehoboth church. Om de beurt zullen de diensten verzorgd worden.

De Surrey, B.C. church heeft haar nieuwe vergaderplaats juist voor nieuwjaar in gebruik genomen. De Trinity Christian Reformed Church van St. Catharines besloot een nieuwe kerk te bouwen, die naar men hoopt voor de herfst 1965 gereed te hebben.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Mitchell, Ont., Rev. J. Tamminga van Grand Rapids.

Vragen rond de "R" in A.R.S.S.

(Vervolg van pag. 4)

plaatselijk en zichtbaar, zoals de Gereformeerde Confessie dat benijdt (Cat. 21, Conf. artt. 27, 28, 29) gelezen als de door ons onderstreepte woorden. Daar staat de Kerk des Heren, die ons boven het hoogste onzer blijdschap zal gaan, netjes (!) op één rij met andere 'societal structures', industry unions... Hier is dus niet slechts de Kerkelijke Belijdenis maar de Kerk zelf buiten de deur gezet.

Is het dan niet waar dat die 'scholar', als hij lid van de Gereformeerde Kerk is, zich in de Kerk, voor het oor Gods en der mensen, met heilige eed verbonden heeft van de "leer welke alhier geleerd" niet te zullen afwijken in leven en sterven? Men zegge niet: ja, maar dit ging alleen tegen Calvin College; we willen geen 'kerkelijke universiteit'. Prachtig, maar hier staat meer; hier staat iets dat helemaal niet prachtig is. Het betekent ook dat die professor als zijn opzieners onder wier opzicht hij staat wat z'n leer en leven betreft, hem 's zouden moeten vermanen omdat hij in zijn publicaties afwijkt van dat betworen leer der zaligheid, de deur kan wijzen met de A.R.S.S.

creed in de hand; zijn Board zal hem tegen zulke 'constraint' beschermen (protect).

Men zou willen vragen: heeft de A.R.S.S. dan helemaal geen voorkeur als het op Kerk en Kerken aan komt? Staan voor de A.R.S.S. alle kerken op één lijn; en wordt er hier niet eens dankbaar gewag van gemaakt wanneer er mogelijk toch nog wel een levende, echt-Gereformeerde, ware Kerk is, die voor Schriftuurlijke wetenschap niets dan goeds kan betekenen?

Naakt en duidelijk treedt hierin naar voren wat toch wel de plaats van de Kerk is in de W.d.W. Alweer moeten we met een verwijzing volstaan. Wat hier in Canada zo kritiekloos wordt overgenomen, ligt in Nederland onder zwaar geschut van goed-gereformeerde critiek.

Dringend aanbevolen lectuur voor de A.R.S.S. mannen. Bijvoorbeeld het mooie tijdschrift LUCERNA, waarin regelmatig kritische behandeling van axioma's van de W.d.W. gegeven wordt. Wij denken nu speciaal aan het instructieve referaat van Dr. A. W. Begemann (4e jrg. nr. 4) 'De Kerk in de Calvinistische Wijsbegeerte'.

ONRUST IN DE ENGELSE STAATSKERK

Er is onrust in de oude kerk van Engeland. De English Churchman publiceerde enige tijd geleden enkele artikelen over het vraagstuk van de afscheiding. Wat mag men nog tolereren? Hoe ver kan men nog meegaan?

Gedurende de laatste tijd hebben enkele predikanten hun ambt in deze kerk neergelegd. De laatste is Dr. Hubert M. Carson, predikant van de St. Paul's Kathedraal in Cambridge, die over deze voor hem zo ingrijpende stap een uitvoerige verklaring heeft afgelegd. Daarin zet hij eerst uiteen welk een zware innerlijke strijd het hem heeft gekost voordat hij tot deze beslissing kwam.

Hij noemt in de eerste plaats het feit dat hij bij zijn bevestiging als predikant plechtig beloofd heeft in de openbare eredienst geen andere gebeden te gebruiken dan die uit het officiële gebedenboek van de Kerk van Engeland. Hij meent dat enige meerdere vrijheid noodzakelijk is.

In de tweede plaats is hij door Schriftstudie tot de overtuiging gekomen dat de gehele idee van een staatskerk, waarin het parlement het hoogste gezag uitoefent, absoluut onbijbels is. Wat de plaatselijke gemeente betreft is de toestand zo, dat de kerk niet is een

gezelschap van hen die hun geloof in Christus belijden — ofschoon dit in de artikelen gesteld wordt — maar dat ze iedereen die in de gemeente woont omvat, al is hij nog zo heidens, zolang hij zich niet openlijk uitspreekt als een niet-lid van de staatskerk, een Jood, een Atheïst, enz.

Da. Carson heeft er bezwaar tegen dat hij paartjes trouwen moet die in geen jaren in de kerk geweest zijn en zelfs uitspreken dat ze daar ook in de toekomst niets mee te maken willen hebben. In een persoonlijk onderhoud mag hij tot ze spreken van de Zaligmaker. Maar in de officiële kerkdienst moet hij ze als echte christenen behandelen.

Hetzelfde geldt voor begrafenissen. Hij moet het officiële formulier gebruiken dat spreekt van de vaste en zekere hoop, van 'n eeuwig leven, zelfs als het personen geldt die gedurende hun gehele leven 't Evangelie hebben verwaarloosd of zelfs verworpen.

De doop vormde voor Da. Carson het grootste probleem. Aanvankelijk aanvaardde hij de kinderdoop, en trachtte hij door een zekere tucht in zijn gemeente toe te passen, de schande van een doop zonder onderscheid te voorkomen. Hij behield echter bezwaren tegen de uitdrukking van het formulier dat van het kind verklaarde, dat het was wedergeboren.

Dit betekende voor hem het einde van een lange weg van strijd en gebed en op 16 november diende hij zijn ontslag in.

SHOULD REFORMED CHURCHES JOIN THE GRAHAM CRUSADE!

Read:

BREAKFAST WITH LEIGHTON FORD (First of an excellent series)

Also:

NEW CHRISTIANITY A CHRISTIAN REFORMED PROTEST!

DE WACHTER OUR CHURCH PAPER!

Subscribe to

CHURCH and NATION

SEND \$3.00 TO 10 GOLFDOWN DRIVE, REXDALE, ONT.

FOR COLLISION AND ALL BODY REPAIRS

call: 285-5334.

TRUCK & AUTOBODY

41 MAPLE AVENUE, THORNHILL, ONT.

Two citaten, genoeg voor iemand die Gereformeerd over de Kerk denkt, en dat willen we graag van ieder aannemen die dit leest, totdat het tegendeel blijkt:

"Onze wijsbegeerte ontmoet en ervaart de kerk b.v. niet — en hier stuiten wij op de beslissende wissel — als draagster der goddelijke Woordopenbaring, met die geweldige, ook voor de wijsbegeerte beslissende portée, dat aan haar het Woord Gods is toevertrouwd, niet alleen om het zuiver te bewaren, maar ook om het te prediken met ambtelijk, d.w.z. van Christuswege gegeven gezag, voor alle leven, ook voor dat der wijsbegeerte. Om ook haar spreken over de kerk te beheersen, te bepalen, te richten. In dit contact zou de kerk de eerst sprekende instantie zijn, en de wijsbegeerte de eerst luisterende. Nu zijn de rollen precies omgekeerd: de kerk hoort zich door de wijsbegeerte vertellen hoe zij in elkaar zit, en welke haar plaats is in de samenleving. En zo kan zij dan t.s.t. ook te horen krijgen dat haar waarde als — ja, nu moet zij goed luisteren: — als instituut niet hoger ligt dan die van andere christelijke samenlevingsverbanden." (p. 155)

"Ik denk dat er nimmer in de historie der kerk een gelovig kerklid geweest is dat ooit de kerk waarvan hij lid was, gezien, ervaren, beleefd heeft als één der vele christelijke organisaties waartoe hij behoorde, en als gelijk in waarde met deze. Zelfs geen volbloed Kuyperiaan. Hier botsen wijsbegeerte en geloof. En hier zegt ieder gelovig, niet wijsgerig geschoold kind van God: Dat kan nóóit! (p. 162)

De lezer begrijpt nu waarom wij vol met vragen zitten rond

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op aan de Administratie van CALVINIST-CONTACT

SARNIA CHRISTIAN SCHOOL

We need a

PRINCIPAL

for the schoolterm 1965-1966.

Please send applications stating qualifications and experience to:

MR. HENGSTMAN, 764 Murphy, Sarnia, Ont.

at your earliest convenience.

Kunt U hen tellen?

EVENMIN ZOUDT U HET GETAL KUNNEN TELLEN VAN HEN DIE NOG STEEDS GEEN ABONNEE ZIJN OP CALVINIST-CONTACT.

Dit is geen uiting van ontevredenheid. Integendeel. Wij zijn blij, dat C.C. in zoveel gezinnen week in week uit gelezen wordt.

Maar er zijn er nog zoveel meer, die ons blad niet ontvangen.

Kunt U ons niet de adressen verschaffen van hen, die zich zouden kunnen (of moeten) abonneren?

Wij zullen hun graag proefnummers zenden.

Denk daarbij b.v. ook vooral aan hen, die lange tijd verpleegd moeten worden.

Of aan alleenstaanden.

Of aan hen, die U een present wilt geven.

U weet, als U een abonnee opgeeft, kunt U een boek uit onze boekenlijst kiezen. Direct na ontvangst van het abonnementsgeld wordt U dit dan toegezonden.

TEACHERS WANTED

CALGARY CHRISTIAN SCHOOL

NEEDS

TWO TEACHERS

FOR THE SCHOOLTERM 1965-1966
FOR THE INTERMEDIATE GRADES

SALARY COMMENSURATE WITH EXPERIENCE AND TRAINING

Our school will be in its third year of operation. New schoolbuilding is being erected now.

Calgary is a city of 300,000 people, healthy dry climate at an elevation of 3,500 feet, the foothills city beneath the Rocky Mountains. Three Christian Reformed Churches. The University of Alberta, Calgary (4,000 students) offers a full four-year course in education, also post-graduate studies.

Please send all correspondence to the principal:

Mr. E. BAKER
1640-20 Ave. NW., Calgary, Alta.
Phone 289-9762

SPRINGDALE CHRISTIAN SCHOOL

will need

a PRINCIPAL and two TEACHERS

this year.

Our present staff members wish to further their education. Springdale is located near a major highway just 30 miles from Toronto. Please send inquiries to the secretary, LEON RADDER, R.R. 4, Bradford, Ont.

or to the Principal,
E. GEERTSEMA, R.R. 4, Bradford, Ont.

The CALVIN CHRISTIAN SCHOOL of HAMILTON, Ontario (13 rooms) invites applications for the position of:

Full time PRINCIPAL-ADMINISTRATOR

for the school term 1965-66.

Please send applications stating qualifications and experience to: Mr. L. Witvoet, 38 Malton Drive, Hamilton, Ont.

The Hamilton District Christian High School is in need of a

GEOGRAPHY TEACHER IMMEDIATELY

Please contact the Principal: Mrs. Bernice Schrottenboer 729 Upper Gage Ave., Hamilton, Ont.

Phone during school hours 389-3411 Evenings 383-8261

State qualifications, references, and experience.

In anticipation of expansion and the possible addition of grade 13, the Hamilton District Christian High School invites applications for

TEACHERS

in all fields.

Please send applications stating qualifications, reference and experience to the principal:

MRS. B. SCHROTENBOER, 729 Upper Gage Ave. Hamilton, Ont.

The CALVIN CHRISTIAN SCHOOL of TORONTO, Ont. invites applications for the position of:

A QUALIFIED TEACHER

(Experience essential)

FOR THE SCHOOL TERM 1965-1966

Please send applications stating qualifications, experience and references to:

Mr. S. R. SMILDE, 5775 Yonge St., Apt. 401, Willowdale, Ont.

TORONTO DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL

Due to increase in enrollment and addition of Grade XII we need additional

TEACHERS IN ALL SUBJECTS.

Our schoolbuilding, to be erected this summer, will be located in Woodbridge, on the outskirts of Toronto. Min. requirements: B.A. Degree.

Please send curriculum vitae to: Mr. P. SCHOOLS, 1870 Sheppard Ave., W., Unit 2, Downsview, Ont., Canada.

The IMMANUEL CHRISTIAN SCHOOL of AYLMEER, Ont. will need a

PRINCIPAL

beginning September 1965. Applications stating qualifications and experience, can be sent to:

Mr. C. BROER, R. R. 5, Aylmer, Ont.

1 KWALITEITS-ZADEN 2 IN SPECIALE VARIETEITEN OOK HOLLANDSE SOORTEN 3 LIGGEN HIER OP U TE WACHTEN

Holl. of Eng. Prijscurant, met kleuren-foto's, op aanvraag geheel GRATIS.

WILLIAM DAM SEEDS

WEST FLAMBORO, ONT. (near HAMILTON)

WEEKLY REPORT OF THE NIAGARA CHRISTIAN HOCKEY LEAGUE

Games played Jan. 18 — Jan. 20, 1965

Jan. 18	Wellandport	4	—	Brantford	1
Jan. 19	Hamilton	6	—	St. Catharines	4
Jan. 20	St. Catharines	3	—	Hamilton	2

League Standings:

	GP	W	L	T	F-A	Pts.
St. Catharines	14	7	5	2	52-39	16
Welland Jct.	12	6	4	2	39-39	14
Wellandport	13	6	5	2	43-26	14
Brantford	12	6	5	1	42-37	13
Hamilton	13	3	9	1	45-78	7

Future Games:

Monday, Jan. 25 Wellandport Jct. at Brantford
Tuesday, Jan. 26 Wellandport at Hamilton
Wednesday, Jan. 27 Brantford at St. Catharines
Monday, Feb. 1 Hamilton at Wellandport
Wednesday, Feb. 3 Brantford at Wellandport Jct.

The Next Ten:

	Team	Goals	Assists	Points
11.	Frank Osinga, Brantford	5	8	13
12.	Frank Buwalda, Hamilton	3	10	13
13.	Al Colyn, Wellandport	7	4	11
14.	John Bergema, St. Catharines	7	3	10
15.	Jim Antonides, St. Catharines	5	5	10
16.	John Vandyk, St. Catharines	7	2	9
17.	Larry Smallman, Brantford	7	2	9
18.	Pete Bergman, St. Catharines	5	4	9
19.	Dave Corman, St. Catharines	4	5	9
20.	Henry Zantigh, Wellandport	6	2	8
21.	Arie Vanderstelt, Brantford	2	6	8

GAAT U NAAR Holland?

VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:

C. STEENHOF

43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921

21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM

\$ 346.90

met gratis trip naar Brussel,
Parijs en Londen.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

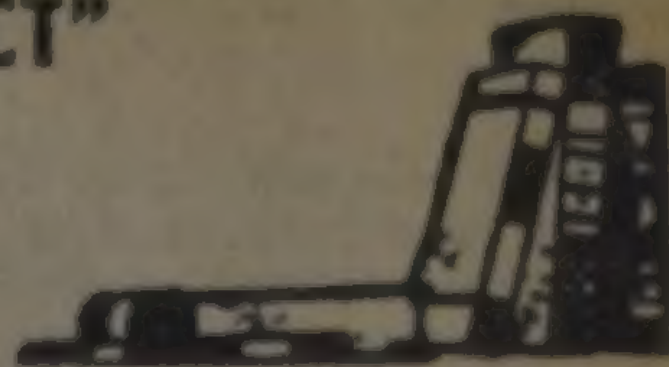
A. Hosmar, C.A.

CHARTERED
ACCOUNTANT

47 Prince St.
Suite 4
CHAWA, ONTARIO
Phone 723-1221

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET NIETS is niet alleen het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van \$5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt
mag U een van de volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKEN, door Anne de Vries
Dit boek geeft een bijzonder belangrijk aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIË VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.

Dese encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.

Dese biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvin.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINEREIS, door John Bunyan.
Bemerkte boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Het is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerbij gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Koolman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdende reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Dr. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende seculiere richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Dese brieven, geschreven door Schreierstrick, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsen, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bekma. Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
"Een er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje oel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit."

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse straffolonie geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.
Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt
kunt U een van de volgende "ONE EVENING
CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakelee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Coningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clash between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background of his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Krommings reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

Onverwacht bezoek!

En ze worden verwelkomd met thee en een speculaasje. Want moeder zorgt er wel voor, dat die in huis zijn. VOORTMAN'S maakt van die gezellige koekejes! Iedereen is er dol op. Je ziet en proeft dat die met zorg gebakken worden. Zet U ze ook eens op Uw boodschappenlijstje.

Speculaasjes van
VOORTMAN'S
de bakker, die ze bakken kan!

Bewaar Uw speculaasjes in een goed afgesloten trommel; ze blijven dan langer goed.

ER STAAN NU 3 ZETMACHINES opgesteld in onze drukkerij

DIT BETEKENT:

- ① dat wij 50% meer zetwerk kunnen produceren dan voorheen ...
- ② dat wij Uw grotere opdrachten sneller kunnen afleveren ...
- ③ dat meer lettermateriaal voor U ter beschikking staat ...

GUARDIAN

PUBLISHING COMPANY LIMITED

— méér dan ooit tot Uw dienst voor de verzorging — in de Engelse of Nederlandse taal — van Uw tijdschriften, boeken, jaarboekjes, brochures, propagandafolders, reclamebladen en alle ander drukwerk dat niet elke drukker een-twee-drie kan vervaardigen.

Overleg met ons over zetwijze,
formaat, papier, illustraties, enz.

P.O. Box 312, Station B., Hamilton — Corner Gage and Main St. East
Telefoon 547-1488 en 547-1489

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonnee van Calvinist-Contact

Naam

Post-adres

Aangebracht door:

Naam

Post-adres

Aanbrengpremie:

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad \$5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B., Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam

Post-adres

OUD ADRES:

LIGA
Schept
Levenslust!
Krachtige Kost voor het Kind!
LIGA! Let op de echte!

CHRISTIAN & COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrottenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

A sermon preached by Dr. Billy Graham to President Lyndon B. Johnson and invited guests, on Inauguration Day, January 20, 1965, at National City Christian Church, Washington, D.C.

The Spiritual Dimensions of Leadership

On that day, more than a year ago, when the torch of leadership was transferred, I happened to be with a long-time friend of President Johnson's, and we went immediately to a quiet place to ask God to sustain him for the immense responsibilities which were thrust so suddenly upon him. That afternoon, when he was placing his hand on the Bible and being sworn in to the high office of President of the United States, we read together a passage of Holy Scripture. It was the prayer of King Solomon upon his ascension to the throne of Israel after the death of his father, King David.

Today, at high noon, as he takes that oath again and becomes President in his own right, I can still think of no finer prayer to begin with than that one.

(2 Chronicles 1:7-12)

"In that night did God appear to Solomon, and said unto him, ask what I shall give thee."

And King Solomon prayed, "Give me now wisdom and knowledge, that I may come in and go out before this people."

"And God said to Solomon, Because this was in thine heart, and thou hast not asked riches, wealth, or honor, nor the life of thine enemies . . . but hast asked wisdom and knowledge for thyself, that thou mayest judge my people, over whom I have made thee king: 'Wisdom and knowledge is granted unto thee; and I will give thee riches, and wealth, and honor, such as none of the kings have had that have been before thee.'"

Last February President Johnson said, "No man can live where I live now, nor work at the desk where I work now, without needing and without seeking the strength and support of earnest and frequent prayer." Humbled by the magnitude of the responsibilities of a high office, a man begins to probe the erratic swirl of events for a prophetic understanding of history; and when he is a spiritually sensitive man he will feel as Lincoln did, that he is a "humble instrument in the hands of Almighty God."

During the next four years, many of you here today will have to make decisions of State, perhaps greater than those of any of your predecessors. You will hold in your hands the destiny not only of America, but of the world. You will lead the richest and the most powerful nation the world has ever known. It is a nation which has been abundantly endowed with material blessings, but it is also a nation in danger of losing its moral moorings and its spiritual perspective. Christ, in whom are hid all the treasures of wisdom, once said, "What shall it profit a man if he gain the whole world, and lose his own soul" (Mark 8:36). This applies to nations as well as to individuals, for a nation that loses its spiritual courage will grow old before its time. Even if we gain all our material and social objectives, and lose our souls, it would be disastrous. Winston Churchill once said, "Man's destiny is not measured in material computations."

There is a spiritual dimension to leadership which this administration has already recognized. Theodore Roosevelt once said, "The White House is a bully pulpit." So it is! From this city you are already leading the nation to its greatest moral and spiritual heights. Jesus Christ said, "Unto whom much is given, of him much is required." Those who have the greatest power always need the greatest guidance.

No government rules except by the will of God. You are leaders, not only as a result of the great-

est mandate the American people have ever given, but there is a mandate higher than the ballot box. You have responsibilities not only to all the people of America and to the peoples of the world, but you have also a great responsibility to the God of our fathers.

Even to the most casual observer, it is apparent that there is a growing spiritual vacuum in our nation. Our wealth and our prosperity are in danger of making us complacent and careless in the matters of the spirit. Jesus said, "Man shall not live by bread alone." Many nations have tried it, and failed. Germany declared a neutrality in matters of religion during the thirties. That neutrality created a spiritual vacuum, and the first robust philosophy to come along filled that vacuum with a vengeance. And that, in my judgment, is how we got Nazism, and the hell of World War II. The Bible says, "Where there is no vision, the people perish."

In foreign affairs, we are faced with overwhelming problems, from Southeast Asia to the Congo. In domestic affairs, we are faced with an alarming crime rate, a moral crisis, and many individual psychological problems which fill our hospitals. These problems will become more intense and more de-

I know the leaders of this administration, especially the President and Vice-President, well enough to know that they believe he was right — that our problems are basically spiritual and that they require a spiritual solution. That spiritual solution was outlined by God to King Solomon long ago, when he said,

"If my people, which are called by my name, shall humble themselves, and pray, and seek my face, and turn from their wicked ways; then will I hear from heaven, and will forgive their sin, and will heal their land."

(2 Chronicles 7:14)

To approach the problems of the next four years in a spirit of prayer and humble dependence upon God would bring a freshness of vision and purpose that could capture the imagination of the world.

During the next four years, there will be moments of discouragements, despondency, and even disillusionment. There may come times when some of you will feel like Woodrow Wilson did, when the Senate voted against the ratification of Wilson's proposal for the League of Nations. The news was telephoned to the White House. "I feel like going to bed and staying there," Wilson said.

I think I should go mad, but my faith in God holds me to the belief that He is, in some way, working out His own plans, in spite of human mistakes."

Centuries ago Moses stood before the people of Israel and said, "When thou art in tribulation, and all these things are come upon thee . . . if thou turn to the Lord, thy God, and shall be obedient unto his voice . . . He will not forsake thee . . . nor forget the covenants of thy father, which He swore unto them."

In the midst of the bloody Civil War, Abraham Lincoln read his Bible regularly. He memorized passages from its pages. He used the Word of God to help him make decisions and solve problems. In matters of right and wrong, the God of the Bible was Lincoln's final court of appeals. The overwhelming problems of his day drove him to the Scriptures and to his knees in prayer. Out of this humble dependence on God came the preservation of the Union.

History throbs with crisis, but the Gospel is that God is for man, and that, in the greatest crisis this world has ever known — when Jesus Christ went to the cross — God transformed that tragedy into triumph and wrought redemption for those who trust in Him.

Mr. President, on the wall of your office at the White House, I have seen a framed yellowed letter. It was written to your Great-grandfather Baines more than 100 years ago, and it bears the bold — almost defiant — signature of Sam Houston.

Your great-grandfather led Sam Houston to a saving knowledge of Jesus Christ. This conversion transformed that troubled, rough hero of San Jacinto into a man of peace, happiness, and purpose. As Marquis James put it in his book, *The Raven*:

"The long quest for spiritual repose ended when Houston knelt before the altar and asked to be received into the Church, and on the 19th of November, 1858, the convert waded into the chilly waters of Rocky Creek, and was baptized. A church publication at that time said, 'The announcement of General Houston's conversion has excited wonder and surprise of many who have supposed that he was past praying for.'"

At the time, somebody said to Sam Houston, "Well, General, I hear all your sins were washed away." "I hope so," Sam Houston replied, "but if they were all washed away, the Lord help the fish down below."

On the day Sam Houston was baptized, he offered to pay half the minister's salary in the church. When someone asked him about it, he said, "My pocket book was baptized, too."

This newness of spiritual life that the President's Great-grandfather Baines helped introduce to General Sam Houston is the same transforming faith we need in our nation today if we are to meet successfully our rendezvous with destiny. That letter, written by a heroic Texan, to the great-grandfather of our President, is heartening evidence of a sense of moral direction. The letter itself is important but the fact that the President chose to hang it in his office, is also important. It is a shining symbol that from the very apex of government, there is a spiritual emphasis in our national affairs. Symbolically, it says that Lyndon Baines Johnson has respect for the old faith that has guided his family, his state, and his nation, through generations.

On this solemn occasion, as a great nation goes forward under its newly chosen leaders, I find great comfort for the future, symbolized by a yellowed scrap of paper on a White House wall.

The nation's First Family posed for this picture at the White House in Washington in connection with the January 20 inauguration of President Lyndon B. Johnson. He is flanked by his daughters, Lynda Bird (left), and Luci Baines. Mrs. Lady Bird Johnson is seated.

manding during the next four years.

There seems to be no permanent solution to our problems. We try this scheme and that, but we find that each one is only a stop-gap measure. Could it be that we have failed to diagnose properly the ills of the world? Could General MacArthur have been right when he said, 20 years ago, "The problem, basically, is theological . . . there must be a revival of the spirit, if we are to save the flesh."

He could not sleep that night, and he turned to Dr. Grayson about three o'clock in the morning, and said, "Doctor, the devil is a busy man."

Later in the morning, he had Grayson read St. Paul's consoling words from Second Corinthians. "We are troubled on every side, yet not distressed; we are perplexed, but not forsaken; cast down, but not destroyed." Turning to Grayson, President Wilson said, "Doctor, if I were not a Christian,

THE WORLD AROUND US

Russia and China again on Collision Course

BY JOHN VRIESINGA

It has been remarkably quiet in Moskou for over three months now. The world still misses the boisterous and blustering old dictator whose smile it looked upon as a solid guarantee for continued peace. Hardly a week goes by without some report on the whereabouts of Khrushchev or the real reason for his dismissal. The latest publication, supposedly from a close friend of Nikita himself, had it that the former Russian premier wasn't fired at all but walked out of the meeting of the Soviet presidium in a huff when he could no longer stand the criticism of his comrades, leaving them to pick up the pieces.

Whether or not it is true, it seems that Brezhnev and Kosygin have just about finished putting the pieces back together and are now ready to break the silence in Moskou.

The new leaders, apart from very slavishly following old Khrushchev policies, have made their first careful but nevertheless major move in a world-political sense during the last week (Jan. 18-23). They met with the leaders of the other East European communist countries in Warsaw. Ostensibly it was a meeting of the so-called Warsaw-pact, the communist counterpart of the NATO, to discuss what steps the member countries ought to take against the proposed multi-lateral (nuclear) force now under consideration by the countries of the North Atlantic Treaty Organization.

As you know this organization (NATO) was called into existence after the second world war to counter the threat of a Russian military take-over of Western Europe. It bands together all the free West-European nations as well as the United States and Canada. The multi-lateral force now under consideration would be a joint military effort under a central command and equipped with nuclear arms.

Such a development may reasonably require serious consideration on the other side of the iron curtain, yet it is generally assumed that in this instance it is merely used as an excuse for the Warsaw conference and that the communist leaders will discuss a far wider range of subject.

In true communist style the meeting was kept highly secret and the bulletins issued leave one guessing about what really went on. However, from all reports it does seem reasonable to conclude that Brezhnev and Kosygin have succeeded in restoring a sense of unity based on common interest among the East European countries. If this is so, it is a major accomplishment. Under Khrushchev the unity of the communist world fell more or less apart. Not only did this lead to a sharp conflict between Russia and China, even the European satellites began to take on airs of their own. Warsaw seems to be reorganizing the communist camp, very likely allowing a great deal of freedom of the satellites, but at least under the recognized leadership of the Russians.

The impression of something of major import along these lines being established is further reinforced by Peking's reaction. Even before the conference got under way the Chinese communists resumed their barrage of scorn and vituperation on Moskou in full force. Peking has given up hope of a reconciliation, apparently. Possibly it was only prepared to bury the hatchet on its own terms, leaving Brezhnev and Kosygin no alternative but to reinforce their position in Europe and prepare for a real showdown with the Chinese.

We may thank God for that development. And the extent of our thankfulness may be determined if we for a moment try to imagine what our world would look like if the two giants were not battling each other for leadership but instead united in the old communist ambition of world domination through military force. Churches have held special services of thanksgiving for blessings of less far reaching significance.

All these things receive an even further emphasis if we follow other developments a little closer.

You will remember that Khrushchev had a meeting of all communist countries planned for last December. This meeting was to be a preparatory one for a meeting to follow in March of this year. Both meetings were to deal with the conflict between Russia and China, to sort out, as the phrase had it, the ideological differences. The implied Russian intention was a denunciation of Peking ambitions. Of course with the fall of Khrushchev the December meeting was cancelled.

However, newspaper reports from East European countries have it now that the Warsaw conference is also to agree on a meeting of the world communist movement to be held March 1. This meeting is again to be a preliminary one to a later conference in which the ideological differences are to be sorted out.

As yet Peking has not come right out with a refusal to participate, but already the Chinese communists have branded the meeting scheduled for March 1 in rather bitter phrases as a "dividing conference".

All of this is too much like the old Khrushchev line to escape the conclusion that Russia and China are again heading for a showdown. The question is again: who will emerge as the leader of world communism?

Also in still other areas Brezhnev and Kosygin are slavishly following Khrushchev's ideas. Quite some time before his fall Khrushchev started experiments in the economic field which amounted to nothing less than a complete departure of communist economic doctrine. Instead of regulating industrial production on the government set quota system, several factories and aligned distributors of consumer products were given a free hand in determining need and production. The experiment proved a big success and is now being extended to a far wider field.

While we're on the subject of conferences, there is still another meeting scheduled for March, this one in Algiers and it is to bring together the Afro-Asian nations. Now if you think that this meeting

(Continued on page 10)

On Second Thought

by COR. W. BARENDRECHT

The Last OF Major Christian Poets?

T. S. Eliot is dead. At the age of 76 he died in London, England, in the second week of a young year. Born in St. Louis, Missouri, Thomas Stearns Eliot studied Sanskrit and Oriental religions at Harvard. He went to England to study the English literary tradition and remained there till his death this year.

Mr. Eliot will be remembered as a great poet. In a literary age that has known few great men he is considered one of a few major poets. Or, as Time puts it, as "the most influential man of letters of his half of the century."

T. S. Eliot was a religious man and — as far as we know — a Christian. The poetry he leaves bears the earmarks of Christianity. One critic says that "Eliot... became the only major poet of this century that was intensely and essentially Christian." (Time, January 15, 1965)

To the poetry of Eliot one cannot easily apply his own words: "Go away! Find a place for yourself in a book — and don't expect me to take any further interest in you." Like all poetry, his depends on reading aloud, and Eliot has left his voice on recordings for us to hear and enjoy.

Perhaps the most accusing and thought-provoking lines at the address of a Christian civilization, as we like to term ours, is the pointing finger that comes from Eliot's poem, entitled, "The Hollow Men". The poet could be saying that the world is full of half-hearted, one-penny men and women who don't really know whether or not they are believers. They have no strength or structure of their own; they are hollow and stuffed — they are dead.

Such people go through life with closed eyes and lean together in conformity, like stacks of hay, whispering in the wind. When death carries them away only their shadows — their fears and failures — remain, and a hope for eternal life — unless they also have been void of that vision.

It may be true that representative conservative critics do not suggest such an interpretation of "The Hollow Men". Yet this poem seems to carry that idea when read and interpreted without the critics. The references in the poem to contrasting characters borrowed from other works of literature seem to support our interpretations. These characters represent types of men and women and are not confined to any particular time in history. There are on the one hand the men who live active and meaningful lives. On the other hand there are those men of the present time who live passive and meaningless lives.

Blasting at a luke-warm Christianity is the idea of men who are so good that they're almost too good. They have the attitude that they no longer are capable of sin and consequently they have become shadows of death.

Eliot's poem is considered by some as being a purely tongue-in-cheek affair. If this be true, then also it is true that the basis of most forms of humor is tragedy. "The Hollow Men" really also carries the bang of the awakening thunderbolt of sin-convinced violence. Amidst the whisper of a self-sufficient and complacent Christianity there are the prickly pears. And we go around them for fear of feeling the sting and the pain of the forbidden fruit. We are too decent, too bleak, to face our fears and failures, to see our sins and stains, and to admit our weaknesses.

So we live and so we die. So our complacent world ends, quiet and meaningless — with a whimper.

The paralyzed force of passive Christianity must, once more, feel the sting of the prickly pear. It must be shocked out of its stupor into reality and into action. It must hear the bang of exploding powers of darkness so that it will come to life. It must come to grips with reality and light the battles of a militant church.

Finally, some day, the trumpet's clear sound will reveal the Kingdom without end:

This is the way the world ends... Not with a bang, nor a whimper But with the sound of the last trump.

One cannot possibly exhaust the symbolism, the imagery, the subtle ideas, in short, the possibilities of "The Hollow Men" in a few "second thoughts" and in a limited space. I have only stretched out a finger to touch a few leaves in the meadow of Eliot's poetry.

It is the challenge of younger literary students to keep the torch burning that was lit by Mr. Eliot. Young Christian poets must articulate the sound of their voice in order that some day of them can be said in recognition: "these were poets; they were essentially Christian". It should be obvious that I do not mean that one must put sermons on rhyme. The fact that one is a Christian does not make him a poet. I do not mean that in quality poetry the voice of the poet's Christianity will be audible. It should be heard and seen in the subtlety, in the discipline, and in the articulateness, that together with the ideas make the difference between amateurish rhyme and quality poetry.

This weekly has on occasion printed poetry of promising young poets. Their poetry may not always be understood at first sight. But the symbolism and imagery begins to evoke a smile of recognition or a tear of understanding when such poetry is re-read and interpreted. It is not for the poet to interpret his own creations. The reader must familiarize himself with what the poet is saying in words, in sounds, in suggestive symbols and images. The poet is a man of letters who articulates in his field of labor what others bear witness to in their fields: a common Christian faith and a common hope.

SEES 'EXPLOSION OF EVANGELISM' IN LATIN AMERICA

Champaign, Ill. (EP) — "Latin America is experiencing an explosion of evangelism," said Rev. Ruben Lores of Costa Rica at the Inter-Varsity Missionary Convention here. "The evangelical community is multiplying five times faster than the total population of Latin America. Although this isn't a phenomenal growth for a movement in its beginnings, I believe it is a conclusive indication that there is an open door for the Gospel."

Addressing some 7,000 at what is said to be the largest student missionary gathering ever held, Mr. Lores continued, "Latin America is a continent at the boiling point. It has awakened and is rising to break the chains which never should have existed. Some experts say this process will take 25 years, and that the next 10 years will be the most decisive ones... What Latin America is revolting against is misery, unemployment and ignorance."

He added, "Latin America is a continent in spiritual crisis. Only 50 years ago, many Protestant leaders were saying that Latin America was not a mission field. But these days we know this is not so. Even the Roman Catholic writers now openly admit that the masses in Latin America live in a spiritual vacuum."

Until recently pastor of Templo Biblico in San Jose, Costa Rica, Mr. Lores has resigned to become full-time Evangelism Coordinator for Latin America Mission. With his wife and seven children, he will continue to make his home in San Jose.

"Latin America is open to the Gospel," Mr. Lores repeated. "If we can only know how to take advantage to this open door that the Lord has put before us, then we can have some assurance, as we Latin Americans often sing, 'Latin America shall belong to Christ.'"

Held triennially on the campus of the University of Illinois, the Inter-Varsity Missionary Convention is sponsored by the Inter-Varsity Christian Fellowships of Canada and the United States.

Wife Preservers

For an impromptu sleeve board split a terry towel into a firm pad, cover with smooth cloth.

LET'S PLAY CHESS

Editor: Mr. C. Hess.

THE NOVEMBER LADDER

Table with 10 columns: Player, 132, 133, 134, 135, Sub-Total, Previous Total, Total. Lists chess players and their scores.

REMARKS Again a new contestant joined our club. A hearty welcome goes to Mr. H. Drost. The contest goes on although this time quite a number of people did not send in a solution. Note the different cases in this list. Could you not send a note if you cannot stay any longer? However, "stays" is a nice way out for those who only temporarily cannot take part. What about the newcomer in October and about one of our Torontonians?

RUSSIA AND CHINA... (Continued from page 9) is of minor importance compared to the others, we only have to point out that China is an Asian nation and that two thirds of Russian territory is within Asian boundaries.

It will be interesting to observe which of the two is to attend; that they will both be there is almost unthinkable, as that would make this conference also a head-on collision between the two giants. If Brezhnev and Kosygin follow the Khrushchev policy in this respect they will insist on participation. On the other hand China will certainly be not inclined to remain absent as especially in Africa the Chinese have strong interests.

Another interesting thing to watch here is whether or not Indonesia will attend. Sukarno quit the U.N. supposedly over Malaysia's becoming a member of the Security Council. He vowed that he will crash Malaysia, which according to him is merely a stool pigeon in the Asian household, a neo-capitalist power. There seems to be little doubt that the other nations expect Malaysia to participate. Will Sukarno be able to swallow his pride and sit at the same conference table with the object of his ire?

Dr. P. Y. DE JONG Dr. R. KOOLISTRA

Rev. F. GUILLAUME Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT THE COVENANT PEOPLE IN THE CRUCIBLE

No. 18

THE END OF THE LAST ONE

II Kings 25:1-6

BACKGROUND NOTES

A. It simply is not true that all things will come all right. The Bible tells us many a story without a happy end. In our essay today we tell of the end of Zedekiah, the last one of the kings of David's house who reigned in Jerusalem. The prophet Jeremiah tells us quite a bit about this last one who wore David's crown, see Jer. 37, 38, 39 and 52. The picture he presents of Zedekiah is that of a weak ruler, dependent upon his advisors, whom he occasionally mocks (Jer. 38:5), and changing his policy continually to circumstances. Zedekiah was a real opportunist. Expediency to him was more than principle. He was already convinced that the benefit of the king should be the supreme law of the country, a doctrine which later on would be formulated by the Jesuit Macchiavelli.

This is not to say that Zedekiah did not have his better moments. He certainly had these brief spells of repentance and return. At such occasions he would ask the prophet Jeremiah: "Is there any word from the Lord?". But instead of following up the advice of the prophet, the king would after a while be listening to his ministers again.

The one moment Zedekiah would do Jeremiah a favour (Jer. 27:21), the next one he would abandon him to his ministers, the princes (Jer. 38:4, 5).

In much the same way he relieved the crown out of the hands of Nebuchadnezzar, the king of Babylon (II Kings 24:17) and yet, he also rebelled against this king (II Kings 24:20), showing in this way that the world's (and the king's) wages are ingratitude.

It had not been easy for king Nebuchadnezzar to treat the uncle of king Jehoiachin with confidence. Yet, he did it. He still postponed to bring to the small realm of Judah the calamity of losing its status of a kingdom, a monarchy. Zedekiah in the beginning of his kingship refused to rebel against the king of Babel (see Jer. 27:3, 28:1 and 29:3). (In Jer. 27:1 you read: "at the beginning of the reign of Jehoiakim", but it is clear that this refers to Zedekiah and not to Jehoiakim.) Yet later on he forgot how he had become a king and he took a chance: he rebelled against Nebuchadnezzar (II Kings 24:20). That was in the ninth year of his reign. Power and the dream of greatness brought him to such foolishness. He wanted to be the great son of David, yet he trusted in his own strength. David went to the giant Goliath in the name of the Lord of hosts...

Zedekiah is in many respects like the man who built his house on the sand (Matt. 7:24-29).

B. However, in this way, we have not yet dealt with the real problem of this story of the Bible. It has not been related to us on

the pages of holy Writ: that we might just have an other example of a man building on sand.

Zedekiah is indeed the end of the last one. Here it seems that the line of David comes to an end. And immediately the questions arise. Can men in his sin destroy the promises of God? Can man bring to an end what God wants to keep alive? How can the Saviour be born out of David's loins if the sons of Zedekiah are butchered before his eyes and he himself dies in Babylon — childless, a lonesome prisoner?

Yet to raise the questions is already beginning to answer them. Of course, man is not able to destroy the salvation of the Lord. Even in the end of the last one God remains in control. Even when it becomes night for Zedekiah God has safeguarded already the dawn of the new day, the day of salvation. In the destruction of David's unworthy son God has already designed the rising up of the "dayspring from on high" (Luke 1:78). His wrath does not quench His tender mercies.

How? Read II Kings 25:27-30. Jehoiachin, who ruled for only three months in Jerusalem, was released from prison in Babylon and he is the Jechonias mentioned in Matth. 1:11, 12. God secured a shoot of the old stem. The Branch kept history moving for his own coming to Bethlehem and in this way to the world. We can only be saved in the name of Jesus.

C. Sin does not destroy the plan of God, but it can destroy many a sinner. Here too we see that sin puts a machine in motion which leads to self-destruction.

As covenant people we see here again the great deeds of God. His mighty acts, but at the same time we are reminded once again of our awesome responsibility. We might cast ourselves in the abyss of forlornness while God is saving the world.

In the unity of the covenant people parents have responsibility for their children and children have as they grow up increasingly a task with regard to their parents.

THE OUTLINE

A. Who was the last one? (II Kings 24:17-19) The King of Babylon Nebuchadnezzar dethrones Jehoiachin, but he does not as yet destroy David's house. See also background notes. Mattaniah (Gift of the Lord) becomes now Zedekiah (My righteousness, justice is the Lord). Both names end with — iah, which stand for Jahweh. Both names keep the man of the name informed of the covenant between God and his people. Could Nebuchadnezzar have had a special intention with the change of this name?

He was only twenty years of age, just the age of majority, the age of assuming responsibility on your own. Some have suggested that Zedekiah was too young to be a king and that he failed because of this reason. What do you think?

Hamutal was his mother. So he was a full brother of Jehoahaz and a half brother of Jehoiakim. (See II Kings 23:31, 36) How was he related to Jehoiachin? Has he still known his godfearing father?

Vs. 19 summarizes this royal life in one sentence. It indeed is a dark picture. Why is Jehoiakim mentioned and not Jehoiachin?

B. God and man. (vs. 20)

The King James translation wants to keep this verse as one sentence. However, it makes more sense to break it up into two sentences. Then it reads: "Through the anger of the Lord it came that far with Jerusalem and Judah that he rejected

them from before his face. And Zedekiah made rebellion against the king of Babylon."

In the King James translation it seems as if Zedekiah made rebellion after the nation had been rejected by God, which does not make good sense.

This is a difficult verse. It shows us an interwoven pattern. Jerusalem and Judah were rejected by God because of his anger. But this implies that his anger and wrath had been aroused by the sins of his people.

At no place does the Bible suggest that man is just victim of an angry God.

Were Jerusalem and Judah indeed rejected from before God's presence? Was not Ezekiel prophesying in Babylon? Did not the captives notice that God was not only God in Jerusalem and in Judah but also everywhere in the world? How do you understand this expression? Is it a slip of the pen of the author of the annals of the kings? Or do these words have deep meaning even though God is omnipresent?

Why do we turn things upside down if we say that Zedekiah's rebellion was the result of God's anger? Did Zedekiah have a choice?

How do we have to judge of the will of God? (Canons of Dordt, Chapter 1, art. 17)

Is the message to repentance and faith in the sermons you hear a real message? Are you urged to accept and not to reject the invitation?

C. The fall of the unconquerable city. (II Kings 25:1-3) The city held out one and a half year. How do we know this? People trusted that the city would be safe at all times. Even many of the countryfolks had taken refuge in the city. How did the city fall? Was it on account of some weakness in the defense?

How did the enemy conceive of their task?

In Jer. 37 we read more details about the siege. At one time the Chaldeans broke up to fight off the Pharaoh of Egypt, but it did not take very long before they were back again. Jeremiah was thrown into a very bad dungeon. What does the prophet say about it in 37:20?

There must have been a tremendous suffering in the city. Why?

D. Defeat of the army and the king. (vs. 4, 5) The city was broken up, which means that the enemy finally had succeeded in battering a breach in the walls of a city which did not have the strength to defend itself anymore. King and army make a last attempt to escape defeat: they try to flee out of the city. Most likely they used the valley gate (Nehemiah 3:13). The king tries to reach the valley of Jericho with the remnant of his faithful soldiers.

Was he successful? What happened with the army?

E. The death blow. (vs. 6, 7)

After the king had been captured he was transported to the headquarters of the enemy in Riblah.

He was declared guilty. He pleaded guilty.

The punishment is terrible, extremely cruel.

What it is supposed to express? Why did Zedekiah have to lose his eyesight?

Did Zedekiah destroy God's salvation? Cf. also Is. 10:5, 7, 8.

Does the story of Zedekiah end in night? Was his death the end of the last one, the very last one? Or did God make provisions that we may "hallelujah Him"?

ILKALUPIK: King of the Arctic

Arctic char from Canada's north is adding to the taste thrills of many southern gourmets who specialize in epicurean delights. Fashionable clubs and restaurants in New York, Chicago, Boston, Detroit and major Canadian cities offer the delicate-tasting char to their discriminating clientele. In the past couple of years, three Arctic fisheries have been established. The fishing, freezing and

shipping of char to southern markets has given a small group of Eskimos a new source of income in a land where the traditional means of making a living is rapidly changing through contact with the civilization of the white man. For a limited number of Canada's 12,000 Eskimos this added income, which reduces their dependence on the vagaries of a fluctuating food supply, is now reality. In the frigid water of the Arctic Lakes, char reproduce at a comparatively slow

rate so the fish are never likely to be in abundant supply. Eskimos call the char "Ilkalupik", which means *special fish*, and, at \$1.25 a pound, the succulent char seems slated to hold its lofty position for some time to come. First overseas shipment of char went to Paris for a banquet of the French Nature Protection Society — a body that takes pride in serving its members something new, if possible exotic, in the way of foods. To those in the know, Arctic char is just that.

TOP LEFT—Henry Anaktuk takes the order of a young Eskimo mother at Co-op store at Port Burwell. Here, skins, carvings and work done at the summer fishing camps, are exchanged for pipes, tobacco, sugar, tea and other necessities.

BOTTOM LEFT—A fisherman's dream is this rack of Arctic char beauties! Increasing numbers of sportsmen are being attracted northwards to Eskimo-operated tourist lodges near Frobisher Bay and at Camp Dorset by the spunky, fighting char.

BOTTOM RIGHT—On Labrador coast, Eskimo fishermen unload char nets from their canoes. Everyone works hard during brief char-fishing season — mid August to end of September. Rifle ensures a daily diet of fresh meat while at the fishing grounds.

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(6)

This afternoon, however, all circumstances conduced to pleasure. The Mediterranean blue mirrored the Mediterranean sky, the boat raced over the water, pulled easily by arms to whose strength an undercurrent of excited anticipation gave willingness. Tim and Nathan had come aboard the previous night with some added talk of a great festival to be celebrated at a village across the bay and William Wainwright, the boatswain, suddenly recollecting a former voyage, launched into a highly coloured narrative which ended amid planning for today's expedition. Newton had been trying to read on deck, but the sudden dropping of the sun, the racing stride of southern darkness, had involved him in the discussion of schemes more hazy in detail than in intention. It was his turn to go ashore but the disappointment of the watch was so keen that he had almost offered to change places with one of them. Almost, but curiosity and a beckoning sense of adventure, and something more — a deep restless response of the blood to the pulsing summer weather and the unknown shore — made him more than usually vulnerable to the suggestions of his companions: "A chance for our fighting cock to show his spurs," the boatswain had said. "It's a religious rout, d'y'see, we'll need you with your Spanish lingo to keep us hove to," Tim had contributed with a portentous wink. But in their own pleasurable anticipation they had forgotten him, and by the time the boat's nose crunched on yellow sand in a little cove, across the bay from the white gleaming houses of Malaga, John was just one of a dozen ill-assorted English sailors ready for any fun that offered.

That the village nestled in green countryside amid undulating hills, that the countryside itself was in fiesta was obvious from the first sight of its flower-hung houses, the first throb of music, a steady alluring rhythm which still vibrated in the sun-drenched streets. The streets themselves, though empty as at the hour of siesta, seemed by their strewn flowers to have been recently inhabited and still appeared to be peopled; for outside every house, every pueblo hut were ingeniously contrived dummies, stuffed figures so obviously representing the male and female that John, in spite of his new

sophistication, looked away, only to find himself staring at yet another, the phallus even more flagrantly displayed, the woman's outline more suggestively swollen.

His comrades were not equally embarrassed. Uninhibited, jovial, they exchanged obscene comments and swung with their unmistakable nautical roll in the direction of the luring, departing music.

"Com se llama esta fiesta?" John lingered behind to ask a grave old man who sat outside a white-washed hut, solitary as a sea-creature left on the sand by a receding tide.

The ancient looked at him surprised, whether at the ease of his Spanish, or at the Alicante dialect or at his ignorance.

"La vispera de San Juan. L'a procesion acaba de pasar."

"Procession?"

"The Saint blesses all things with fertility — the soil, the crops, the fruit, the men and women."

"Where are the people now?"

"Gone to the fields for the blessing. Then dancing and feasting begin. Go and join them. A stranger is from God on this day."

John overtaking the others found the old man's opinion shared by the entire populace. The image of the Saint, robed and brightly painted, was duly lifted in benediction over the fields, while appropriate chants interrupted the music of guitar and tambour. Then the procession, attenuated to ecclesiastics and a few elders, moved back to the village and the festivities began in earnest. The English sailors, many shades lighter in complexion than their hosts in spite of exposure to sun and wind, were made welcome by signs and actions which had little need of words. Young Newton, able to communicate in fragments of recollected Spanish, shared the symbolic circular loaves and cheeses, drank the thin wine of the new vintage and sat, watching the already dancing children, the colourful dresses and gay shawls and elaborate coiffures of the women, as they prepared to dance. Characteristically he was turning over in his questioning mind the puzzle of this new experience, for which nothing in Protestant England had prepared him. Even the Maypole and other festivities, restored to country life after their banishment under Puritan regime, had no resemblance to this overlay of Christian terminology on something that was rooted deep in a primeval and pagan past. The tie between Puritanism and morality in which he was reared left no room for a suspension of ethic, a moral moratorium condoned perforce by the Faith. Yet for such a lapse into incontinence the words of

the songs, the symbols and fetishes, the seductive mime of the dances now being enacted were evidently preparing the company. Apparently too, from remarks made and imperfectly understood, the welcome to strangers originated in ancient superstition that at such a festival gods descended, in the person of strangers, to answer the prayers of the barren. For the season at least all possessiveness, all jealousy, all continence was sacrificed on the altar of fertility. John, in his stalwart youth, with his eighteenth birthday still a month away, was a heaven-sent instrument to renew and continue the strength of a race which had absorbed vitality through many an invader from Hamilcar to Tarik.

Something of this communicated itself to him as he sat watching, not sorry that his possession of a few words beyond the easily acquired phrases by which sailors made their wants known, had separated him from his associates. For this event he preferred to be isolated. For this event he waited, while the children and the very young girls were carefully escorted back to the village, while the dances became more voluptuous and the music lascivious. Suddenly the picture of Mary came before his mind, of Mary as she approached him in the courtly movement of an English dance, gay, modest, a little aloof with all her warmth — and even as his heart cried for her, he put her idea from his mind. In this event Mary had no part. She belonged to another world, in a sense to another John Newton than the one who waited, outwardly controlled, but calculating behind veiled eyes the length of time before the sun rolled its splendour to the rim of the distant hills, the one who was deliberately set on the course of conduct before him, yet whose mind irrationally soothed itself with the sanction of religion disguising that course. Mary belonged to Protestant England, to the eighteenth century, to the scent of lavender and roses, not to air heavy with orange and mimosa. This was a different country, a different race, a different age . . . in a sense a night lifted from old magic and prehistoric custom, an intercalary night for which there was no preparation and no consequence and no anniversary, Midsummer night.

The tempo of music, the movements of the dancers, became more frenzied as the sun touched the hills. Somehow John and the others who had not yet taken part were drawn into the dance, though only to stand while the sinuous arms and swaying hips and dark-eyed faces and blood-stirring clack of castanets swirled dizzily around them. The sun plunged. Swathe after deepening swathe of violet gloom wrapped the valley. The music faltered.

Features and figures blurred. Movement gave place to touch. The moment came which John had anticipated and rehearsed many times in feverish and waking dreams, under many circumstances, but none so strange as this; and when it came, with an unknown woman panting in his arms and his uncontrolled desire incredibly sanctioned as obedience and charity, he found himself not unequal to it.

Was it the sudden light or the sudden sound? John did not know which woke him from the short night's heavy, pre-dawn slumber. He was lying in the field. No woman was near him, though he knew he had held more than one in the ritual madness of the warm unrevealing dark. Shivering slightly, he raised himself on one arm, fastening the ruffled shirt which he had worn when his companions put on their bravest array for the festival. The scene of last night's revelry was deserted except for the recumbent, inert or stirring figures of his shipmates. The well-trodden earth of the dancing floor, crushed and dying flowers testified to the fact that he had not dreamed it all. But of the villagers and country-folk there was no trace.

The sun had leaped out of the sea, restoring the light as swiftly and completely as it had been removed. Simultaneously, or so it seemed to Newton's clearing mind, had come a sound, sharp crackling which swelled and filled the air; and with the sound came the pungent, pleasant smell of burning. John stood and stretched himself.

"What's up, lad?" Wainwright the boatswain, unkempt and bleary-eyed, but with an old tom-cat's air of rowdy triumph, sat up as he passed. "Did I not promise you the night of your life? Ye look fit as a cockerel and I warrant —"

"What's burning in the village, d'you think?" John interrupted to cut him short. He did not want to discuss the night with anyone or for the moment to recall too vividly.

A few minutes later the two men stood in the angle of an adobe wall, looking down a street alight with fires. Then they understood. From house after house the fetish figures were being solemnly lifted and cast into flames which had been kindled at the exact moment of the sun's rising. A solemn chant accompanied the action, a chant in which vengeance and penitence were strangely mingled. It struck the sailors as odd that, although the villagers passed and repassed, they gave no greeting, no sign of recognition or of acknowledgement. Puzzled and abashed, they retreated to round up their sleepy fellows and head for their boat. As they skirted the village where by this time ashes were being ceremonially gathered, a word in the chant caught John's attention.

(To be continued.)

BY REV. GABE RIENKS

JOHN BLACK 1818-1882

THE APOSTLE OF THE RED RIVER

PART 2

The Pastor and his Flock

The first ideal of the pastor and his flock was to build a house of worship, the Kildonan church, named after their parish church in the old country. They were not satisfied with a temporary building, their church should be a monument to the glory of God. The Spirit moved them as in the days of Haggar. Materials were gathered and they hoped to start their building programme in the spring of 1852. As spring came, the waters of the Red River began to rise alarmingly and before long the settlers realized that their colony had been struck by a new disaster. Their houses, barns and fences were swept away and the people were scattered hither and thither. During this flood, John Black proved himself a faithful pastor by encouraging his parishioners and preaching to them in the open air. Most of the materials for the church also had been carried away by the wild waters.

For several years, there was doubt in the heart of the young minister whether he should stay in this frontier church or not. By nature, he was inclined to further study and to a more civilized environment. The spiritual needs of the church and the hardships of the people made him realize that he could not forsake his post. A happy occurrence was his marriage to Henriette Ross, whose father — Scottish — played an important part in the settlement and whose mother was the daughter of an Okanagan Indian chief.

The colony was scourged by grasshoppers, plagues, dysentery, typhus and whooping-cough. The many stones in the graveyard beside the Kildonan Church told the story of these many trials. Three graves had to be dug for Black's own children. On the headstone of his son, you can read the words, "The promise is unto you and your children."

In those days John wrote his

brother, "The one stroke coming so soon after the other, we feel to be severe, but we are well supported under it by the sympathy of our friends and our faith in God, who giveth life and taketh it away, even though we do not always understand His reasons. Little Donald will be laid alongside his two brothers tomorrow."

In the meantime, Black had great dreams. One of them was to bring the Good News to the Indians. The Anglicans had already several men in the field and James Evans had started a Methodist Mission at Norway House. During the years, Black's appeals to the Synod became more and more urgent.

On April 7th, 1864, he wrote: "If missions are the chief end of the Christian Church, then so far we fail to our chief end. I have little heart for stirring up a missionary spirit amongst my people when I cannot point out an appropriate channel by which that spirit may vent itself. We try to persuade ourselves that our work is rather among our own people than among the heathen, and for a time we make ourselves think so. But when the pressure is removed, and our thoughts and Christian instincts return to their natural course, our former dissatisfaction returns. We feel that there is something wanting, something incomplete — a duty undone. It is time our church is put in her right position, abreast or ahead of other churches, and first of all, let it acknowledge the claims of the heathen of our own country of British North America. Other field may be more promising, but Providence clearly points out this field of ours, and that is all we have to look at."

Black's call to mission was not in vain. June 6th, 1866, was a great day for the Kildonan people. On that day the Presbyterian Pioneer of Indian Mission, Rev. James Nisbet, with his party set out for the West. In the kirk a farewell prayer meeting had been

held to commit this enterprise to the hands of the God Almighty. The Saskatchewan was the goal of their journey, where Nisbet founded Prince Albert as a mission post.

Another dream of the Red River pastor was to provide good Christian education for the young people. In his heart, he was still an educationist. The Parish school had his warm interest, but more should be done. The result was that on November 10th, 1871, Manitoba College opened classes. The courses were given in a log house in Kildonan. After two years, this college was removed to Winnipeg, about four or five miles distant from the old settlement. Winnipeg was a rising city and was thought of as a better strategic centre. Later, this college became a part of the University of Manitoba, but right from the start it has been a hearth of Presbyterian missionary zeal in the West.

John Black tried to battle the riotous living on the frontiers by organizing Temperance societies.

Since 1870, Manitoba had become a part of Canada. From that

time on, the restless stream of immigrants began to find its way to the vast and fertile prairies. Through years of affliction, the basis had been laid of the Reformed faith and this small Presbyterian Church was prepared to serve on the new frontiers. In 1870 there were 9 Presbyterian preaching stations in the West, in 1897 there were 839. As so often in Canadian history the church played a prominent part in the upbuilding of the nation.

On February 12th, 1882, John Black passed away. He who at first had been appointed for just one year to the Red River remained on his post till his death. For more than 30 years he was the pastor of his flock. In his last letter he writes to his brother:

"I trust all is well between God and me. I passed through a season of terrible doubt and alarm at first, so much of sin, unfaithfulness, that when I reviewed the state of my heart and life it almost drove me from my hold and hope together. Oh James, those terrible hours! At the edge of the pit. But by grace I was able to begin again, plead guilty, confess to the utmost and lay

hold of such promises as If we confess etc., and hold fast . . . Since then I consider that I have passed through a deeper, truer work and stand on firmer ground than ever before. But what a solemn thing it is to meet in the face the records of a long life and a long ministry. I am warning all young ministers. I must stop as I am getting weary. I am not without hope of recovery and a little Indian summer of life yet, and I have good hope of the Kingdom to come. Bless the Lord for all. God bless you, dear brother."

John Black too was buried in the Kildonan churchyard.

Have you been to old Kildonan? Seen the Red, with gentle sweep, Guard the little, rude God's acre Where the early settlers sleep?

You may tread, with pride and wonder,

O'er this ever sacred sod, Where a little band of crofters Claimed the great, new West for God.

Literature — George Bryce, John Black, The Apostle of the Red River or, How the Blue Banner was unfurled on Manitoba Prairies. Toronto, 1898.

Olive Knox, John Black of Old Kildonan, ed. by The Ryerson Press, Toronto, 1938.

The Letters of John Black to his brother, the Rev. James Black are now in the United Church Archives, Toronto. After the Union of 1925 an agreement was reached by which the Archives of the Presbyterian Church were transferred to the United Church.

The words "Have you been to old Kildonan" were taken from a poem by the Rev. John Mackay.

THE A.R.S.S. MONTHLY BULLETIN

FOR FEBRUARY 1965

STUDENTS IN TENSION

A word which is in heavy use these days is the word tension. It is constantly on the lips of speakers, in the columns of newspapers, and on television.

Though the word tension has been worn smooth with usage, still I wish to call it to your attention. There is a tension in the world which is not removed with the swallow of a fast-working pill. I am referring, of course, to tension in its deepest sense. There is within this world a fundamental tension upon which hangs the ultimate destiny of the universe. This basic tension in the world is not cultural, nor racial, nor political, nor ecclesiastical. It is the all-out conflict between two different kingdoms; the battle of the ages which excludes any truce, armistice or peace pact. There are two basically antagonistic principles at work among men.

Christians, and they only, know and experience real tension. The believer — and no one but he — is constantly torn between two worlds: the one wants to drag him down to destruction; the other wants to pull him up to victory. The one lures him into evil. The other calls him to conquer all evil. The Christian, while traveling toward the City of God, will always experience this fundamental tension.

No one experiences this basic tension more keenly than the Christian student at the secular university. Every child of God is involved in the struggle between the Kingdom of Light and the kingdom of darkness, but especially the Christian student feels fiercely torn between these two kingdoms in the classroom, in the library, and in his study.

The Christian student who is enrolled at the modern university is a special target of Satan. The arch enemy of God is hunting for big game. The university student, needless to say, is always in the devil's vision.

Were the devil to appear as a brimstone-smelling beast with pitchfork, horn, hooves and tail, the Christian student would leap to his feet and fight. But, as the late C. S. Lewis has so effectively shown in his splendid book *The Screwtape Letters*, this is not Satan's mode of operation. His bag of tricks is enormous; his m.o. is not easily cased. Time and again Satan scores his successes on the university campus!

The Christian student is exposed to two main approaches. The first may be called the "shock treatment". The second is the subtle and less obvious undermining of Christian truths.

The Christian who has enrolled at the modern university may encounter fierce and belligerent opposition in one or several lectures. Some professors, like one of the philosophy professors at the University of British Columbia, use their disdain

of Christianity to enliven the presentation of their course material. Their lectures are, as one student put it, real shockers. God is blatantly denied and the students are challenged to prove God's existence.

The students may be assigned some shocking and, for the Christian, disturbing reading. The student of science, for example, may be asked to read a few recent articles in the magazine "Chemistry in Canada". He may have to read George F. Wright's ridicule of Paradise. This scientist writes: "If one searches archeology back to the dawn of history he does not find that mythical garden of Eden where happiness and well being were dependant upon innocence, he finds crushed skulls, mute evidence that in those days man killed, robbed, despoiled, and destroyed." (Emphasis is mine, cf. "Chemistry in Canada", April, 1964).

Or the article in the March issue by Dr. R. H. Manake, entitled "Society and the Scientist", in which Christianity's origin is bluntly explained as having its roots and beginnings in Orphism and Platonism which "by a fusion with Judaism and some troubled gestation produced Christianity."

The student of literature may hear his professor endorse Goethe's outburst to his friend Lavater about the poem "Jesus Messias". Said Goethe, "What a narrow-minded man you are, to suppose that your Jesus is alone important, all other great ones counting for nothing. There are many great men, many seers, many leaders."

These shock treatments seem to be very popular at some universities. This belligerent bombarding victimizes its thousands. Many students are thrilled with such outright shattering of traditional beliefs. Quite understandably, Christian students may be badly shaken. The advantage of this approach is, however, the clear manifestation of position. The Christian will be able to sense immediately the explicit contradiction to Christianity.

Usually, however, the student will be confronted with subtle opposition. And there is ample reason to suspect that this approach is Satan's favorite. It slays its tens of thousands!

The scientific progress which has marked our century and especially the new Atomic Age in which we live has made an incalculable impact on the educated. These space-race sixties with their many mysterious sounding formulas and the overwhelming scientific achievements have led many to believe that the scientist holds the key to the universe. The modern university impresses the students with the conviction that it would be utterly absurd to believe anything to be true which cannot be substantiated by the Scientific Method. T. H. Huxley states: "The improver of natural knowledge, that is, the scientist, absolutely refuses to acknowl-

edge authority as such. For him, scepticism is the highest of duties; blind faith the one unpardonable sin . . . The man of science has learned to believe in justification, not by faith, but by verification." In the classroom as well as from the textbooks student are constantly being told: Have faith in science!

Professor Hendrik Van Riessen, in his booklet, *The University and its Basis*, writes, "It is science man thinks that has delivered man from his false pretensions. It is science that he can still trust. Let me quote Carnap: 'As a result of Copernicus' work, man lost the distinction of a central position in the universe; as a result of Darwin's, he was deprived of the dignity of a special supra-animal existence; as a result of Marx', the factors by means of which history can be causally explained were degraded from the realm of ideas to that of material events; as a result of Nietzsche's, the origin of morals were stripped of their halo; as a result of Freud's, the factors by means of which the ideas and actions of men can be causally explained were located in the darkest depths, in man's nether regions.'"

What happens to the Christian student when he hears this? Sad to say, some of them become victims of this scientism. These students, though brought up in Christian homes, bid farewell to their faith in Christ. They begin to share the modern contempt for Christian doctrines of God, Christ, the Trinity, the Holy Spirit, the Bible, and sin. They become agnostics or skeptics. They become prejudiced to the Church and call it ignorantly dogmatic, anti-intellectual, and hypocritical.

Others, while holding on to their Christian faith, nevertheless succumb to this scientific outlook, which is really an alternative to Christianity! They become dichotomists and live split lives. They divorce their faith and learning. And so, in reality, Satan has conquered also these students. For you see, large parts of their lives are dedicated, not to the cosmic Lord, but to science apart from Christ. These students may well have tried to avoid this trap. But Satan, fully aware of the students' Achilles heel, strikes again and again. There seems to be no let up in his nefarious achievements.

What is being done for the Christian students at the secular universities?

On most campuses there is the Inter-Varsity Christian Fellowship. The Inter-Varsity "aims to keep alive the youthful faith of young Christians on secular campuses, introduce the nominal believer to the living personality of Jesus, and persuade at least a few chapter members to join foreign missions." (Time, January 15, 1965) At the UBC several important, Bible believing scholars have been invited by the IVCF to address the students on the subject "Why Believe?". There is no doubt about it that the Inter-Varsity is doing a commendable job.

On the campus of the UBC we have the Calvin Student Club. Every other Monday evening approximately twenty-five students of Reformed background meet in a cosy hut on the campus. It is my privilege to be its sponsor. Most of these students are at this university for very sound

reasons. The Christian Colleges do not offer their selected field of study and some of them are engaged in post-graduate work in physics and other fields. The purpose of the club is "to develop the biblical view of life with respect to the various fields of learning." We meet regularly throughout the school-year to discover what the place of the Word of God is in learning. The Christian Perspectives, published by the ARSS, have proven to be of inestimable value! These students at the club are seriously searching for the basic answers to so many problems that baffle them. In some small way we wrestle with these issues and attempt to find solutions. The difficulties are frequently overpowering.

Often on my way home from the university I keep on thinking about these Christian students at our modern universities. And I cannot shrug off the feeling that we are not doing enough. Not at all! Time and again I keep thinking: if only we had a Christian university! For only this will be the answer! It is heartwarming to know that many Christians are giving this ideal their serious thought and stand wholeheartedly behind the Association for Reformed Scientific Studies, Inter-Varsity Christian Fellowship, Reformed Student Club, Summer Conferences, may God bless these programs every one. But the crying need for a university remains and the cry can be heard distinctively by anyone who cares to listen!

Speaking of a Christian university, Van Riessen wrote in the same publication, "The university has to form wise men of culture. For a Christian university Christ is wisdom and, to grow in the image of God is the true culture of man. — In this and in other instances — the characteristic of the Christian university is its religious attitude and approach. —

"The secret of this approach, the secret of the university, science and study is the Bible, is God speaking to the community of the university and everyone of its members and to all who are willing to listen to Him." (Emphasized in original). This is what we desperately need!

A century ago the Danish theologian Søren Kierkegaard was deeply disturbed about the attitude of many Christians. A large part of the life of the church, he asserted, was given over to fiddle, faddle, twiddle, twaddle, shallow trivialities, instead of coming to grip with the basic issues of life. May God forbid that we become entangled in all sorts of irrelevant, harmless little niceties which prevent us from tackling the real issues of our day. May we never get bogged down in boxing with shadows and letting the golden opportunities for real Kingdom work slip through our fingers. The modern wilderness is crying for a voice. May this voice be ours! Let us stand shoulder to shoulder and work together for a graduate school in which Christ Jesus is supreme — the establishment, therefore, of a university with the Bible.

(Rev.) Michael De Vries,
N. Surrey, B.C.

Secretariat:
729 Upper Gage Ave.,
Hamilton, Ontario.